

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Панриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 59, брой 1

Книжка сто осемдесетъ и седма

Януари 2010

“Борба”, бр. 1, мартъ 1952 г.

“БОРБА”

Издава Българскиятъ националенъ фронтъ, Канада – Торонто

“Въ тѣзи и неволи младостъ минува,
кръвта се ядно въ жили вълнува...”
Хр. Ботевъ

Съ настоящия брой Българскиятъ националенъ фронтъ започва издаването на свой печатенъ орган тукъ, въ Канада. Нуждата отъ издаването на единъ такъвъ органъ е повече отъ наложителна, тъй като има много въпроси за изясняване и третиране. Нашето желание е да обяснимъ съ редица отъ статии предъ тукашната стара и нова емиграция какво представлява БНФ, на какви принципи почива неговата програма и за какво се бори. Ние ще засѣгаме въпроси, които биха интересували тукашнитѣ и американскитѣ власти, въпроси отъ историческото минало и настоящето, въобще ще се постареемъ да представимъ българското име и ще защитаваме нашитѣ национални идеали. За тази целъ ще излизаме съ преведени статии на английски езикъ.

“Борба” ще служи като орѣжие на националната съвестъ и не ще позволи на никого да петни българското име. Нека знаятъ отъ най-лѣвитѣ до най-дѣснитѣ, че нашиятъ органъ не ще се спре предъ нищо и никого и ще разобличава всѣки единъ, който дрѣзне да се гаври съ идеалитѣ на българския народъ. Ние не издаваме “Борба”, за да печелимъ пари или да служимъ на нѣкоя чужда кауза, ние ще служимъ само на една – БЪЛГАРСКАТА!

Ние не искаме да правимъ кариера, както други се опитватъ въ емигрантство и се опитватъ единъ день да управляватъ България.

Ние не получаваме отъ никѣде субсидии, както “самозвания единственъ представителъ” на българския народъ.

Нашиятъ идеализъмъ, саможертва и ентузиазъмъ сѣ единствената гаранция за успѣха ни.

За освобождението на потѣпкана България отъ кървавия болшевишки режимъ ще дадемъ всичко свято и ценно, което притежаваме!

Въ тия години на емигрантство, когато ние тукъ, отвѣдъ океана, можемъ свободно да дишаме, нашъ дългъ е да дадемъ всичко за освобождението на поробенитѣ братя.

Българскиятъ националенъ фронтъ ще стои винаги на поста си!

На борба!

Българският национален фронтъ

Когато презъ августъ 1951 г. се сформира организацията на Българския национален фронтъ въ Канада, предъ нашата стара емиграция, която не бѣ добре запозната съ движенията срѣдъ новата емиграция, изникна въпросътъ: Каква е тази организация, за какво се бори тя?

Преди още Българският национален фронтъ да имаше възможността да излезе съ официални изяснения и отговори на въпросътъ, врагове и вредители побързаха да “информиратъ” старата емиграция. Най-тенденциозни и злонамѣрени нѣща бѣха разпространени. Клевети бѣха пуснати въ ходъ. Целта бѣ явна – преследваше се, щото да може да бѣде ударена и разсипана новосъздадената организация, преди тя да се затвърди. Комунистѣ искаха това, защото въ лицето на БНФ виждаха единъ опасенъ идеенъ противникъ, другитѣ отъ завистъ или поради личния си рушителенъ манталитетъ, или защото се почувстваха разобличени въ негодностъ, искаха сжщото. И еднитѣ, и другитѣ не успѣха. Организацията на БНФ въ Канада се затвърди и засили. Тя предприе редица акции, които намѣриха много добъръ отзвукъ срѣдъ старата ни емиграция. Клеветата не само обаче не спрѣ, но се засили и направи на нѣкои мѣста поражения. Намѣриха се хора, които отдадоха повече внимание на това, което се говори, отколкото на фактитѣ, и попаднаха въ заблуждение.

Каква организация е Българският национален фронтъ?

Българският национален фронтъ е надпартийна организация, въ редоветѣ на която сж групирани всички прокудени отъ комунистическия тероръ български емигранти, изхождащи отъ всички бивши български партии и организации съ национална идейна ориентация. Тя има клонове въ всички свободни страни и е най-голѣмата организация всрѣдъ нашата нова емиграция. Всѣки единъ, който влезе въ нея, престава да се проявява като членъ на бившата своя партия или организация, отъ която изхожда. Всѣки е длъженъ въ задружностъ съ всички останали да се бори за постигане на общата цель.

За какво се бори Българският национален фронтъ?

Българският национален фронтъ се бори безкомпромисно срещу болшеvizма за освобождението на родината и народа ни отъ червеното робство; бори се за извоюване отново на потъпканитѣ отъ комунистѣ свободи и права; бори се за пълното възстановяване на Търновската конституция – оная законна основа, отъ която трѣбва да се изходи, за да се гарантира демокрацията, сигурността и реда въ нашата страна; бори се за събарянето и унищожаването на позорния актъ отъ 9 септември 1944 г. и всички негови послѣствия.

Какъ ще се постигне тази цель?

Чрезъ организиране и активизиране на цѣлокупната наша имиграция въ името на поставената цель. Всѣки, който искрено и честно иска да се нареди въ редицитѣ на борцитѣ, безъ разлика на бившата му партийна принадлежностъ, е добре дошълъ въ нашитѣ редове.

Чрезъ спечелване въ чужбина, всрѣдъ свободнитѣ народи, приятели за каузата, които да помогнатъ за нейното осъществяване.

Чрезъ открито участие въ борбата срещу болшеvizма, съ всички легални средства тукъ, а при настѣпването на решителния моментъ и съ оржие въ рѣка – тамъ, на полесражението.

И.

За контакти съ Представителството на Българския национален фронтъ, Инк., въ България – тел. 0887 00 44 51 – Спасовъ

Вашингтонска декларация на Българския националенъ фронтъ

Политическа платформа на Българския националенъ фронтъ
за изграждане на свободна България, приета отъ Седмия годишенъ конгресъ на организацията,
състоялъ се въ хотелъ “Вашингтонъ”, Вашингтонъ, Д.К., 31 мартъ 1963 г.

Българскиятъ националенъ фронтъ:

Израсналъ въ условията на изгнание като независима политическа организация
върху наследството на националнитѣ демократични противокмунистически формации
отъ преди 9 септември 1944 г.,

Придавайки изключителна важностъ на политическата идеология като инструментъ
за водене на освободителната борба,

Взимайки предвидъ опита на различнитѣ правителства и режими, управлявали
България отъ Освобождението до днесъ въ полето на тѣхната външна, вътрешна,
социална, икономическа и културна политика,

Отдавайки съответно значение на радикалнитѣ промѣни, наложени на българския
народъ отъ комунистическото правителство въ всички области на неговия националенъ
животъ,

Съзнавайки промѣнитѣ, настѣпили въ съзнанието на българския народъ като
резултатъ на установения режимъ,

Съобразявайки се съ промѣнитѣ въ политиката на западнитѣ велики сили и тен-
денциитѣ на международното развитие, и

Въ отговоръ на изискванията на новото време и идеалитѣ на българския народъ

ПРОКЛАМИРА

предъ българския народъ въ Отечеството и българската общественостъ въ чужбина

Политическитѣ принципи, въ името на които организацията се бори за освобож-
дението на България отъ комунистическо робство и въ името на които тя търси днесъ
и ще потърси утре въ свободна България довѣрието на българския народъ:

I. ПОЛИТИЧЕСКИ ПРИНЦИПИ

1. Освобождение на България отъ комунистическо робство.
2. Установяване на демократично конституционно парламентарно управление.
3. Свобода и зачитане на личността; неприкосновеност на жилището; свобода на
словото, на печата, на организациитѣ, на събранията, на съвестта; равенство предъ
законитѣ за всички български граждани, независимо отъ раса, религия, икономическо
положение и социаленъ произходъ.

4. Морално признание и материално обезщетение на пострадалитѣ отъ комуни-
стическия тероръ.

II. ИКОНОМИЧЕСКИ ПРИНЦИПИ:

A. Селскостопанска политика:

5. Право на частна собственостъ върху обработваемата земя.
6. Незабавно разтуряне на Трудово-кооперативнитѣ земеделски стопанства.

7. Възвръщане на земята на селянитѣ, ангажирани въ нейното обработване – пропорционално на нуждитѣ на засегнатитѣ семейства.

8. Държавно подпомагане на отдѣлнитѣ земеделски стопанства за модернизирането имъ.

Б. Търговско-индустриална политика:

9. Държавна собственост върху едрата индустрия и природнитѣ богатства.

10. Преминаване на дребната индустрия въ рѣцетѣ на работницитѣ.

11. Държавенъ контролъ върху външната търговия.

12. Пълна свобода за частната инициатива въ полето на индустрията, търговията, професиитѣ и занаятитѣ.

13. Поощрение на кооперативното дѣло.

В. Работническа политика:

14. Справедливо възнаграждение за всѣки трудещъ се български гражданинъ.

15. Участие на работницитѣ въ разпредѣление на печалбитѣ.

16. Свободни професионални съюзи.

17. Държавенъ фондъ “Безработица”.

Г. Финансова политика:

18. Прогресивно подходна данъчна система.

III. СОЦИАЛНИ И КУЛТУРНИ ПРИНЦИПИ:

19. Безплатна медицинска помощъ за всички български граждани.

20. Държавенъ пенсионен фондъ за всички български граждани.

21. Свободно, гарантирано отъ държавата образование за всички български младежи. Държавенъ фондъ за издръжка на способни, но безъ финансови възможности да завършатъ пълното си образование български младежи.

22. Държавна подкрепа на науката, изкуствата и спорта.

IV. НАЦИОНАЛНИ И МЕЖДУНАРОДНИ ВЪПРОСИ:

23. Вѣковнитѣ тежнения на цѣлия български народъ за свобода и независимостъ – гаранция за политически, социаленъ, икономически и културенъ прогресъ – оставатъ и занапредъ националенъ идеалъ за осъществяване.

24. Федерация на балканскитѣ и европейскитѣ народи на началата на самоопредѣление, пълно равенство, независимостъ и вътрешно демократично устройство.

25. Обединение на всички български политически формации въ изгнание за обща борба противъ комунизма и освобождението на България.

V. ОБЩИ ПРИНЦИПИ:

26. Настоящата Декларация подлежи на одобрение и измѣнение отъ първия конгресъ на Българския националенъ фронтъ, свиканъ на българска територия преди или следъ освобождението на България.

27. Настоящата Декларация на принципи, одобрена отъ Седмия конгресъ на Българския националенъ фронтъ на 31 мартъ 1963 г. въ хотел “Вашингтон” – Вашингтонъ, Колумбия Дистриктъ, Съединенитѣ щати на Америка, носи името Вашингтонска декларация на Българския националенъ фронтъ.

Живее и УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

"Борба", бр. 2, август 1985 г.

БЪЛГАРИНЪТЪ - НЕГОВИТЪ ГРАЖДАНСКИ, ПОЛИТИЧЕСКИ И ОБЩЕСТВЕНИ ПРАВА И СВОБОДИ.

Политическият живот на България се дължи на няколко установени периода. Много малко ни е известно и трябва да се догаждаме за древното ни развитие в Азия, когато съчетанието на държава, нация, народ и личност е било толкова здраво, че е наложило българското начало в продължение на векове върху огромната площ на Евроазиатският плато между Алтай и Дунав. Какво е било положението на личността, как е възприемала своята дължност към повелител и държава, и даже по-важно как е съчетавала задълженията си с правата си, това още не знаем. Несъмнено е обаче, че здрави и положителни ще да са били залегналите основни начала, впили се в живота на обществото, иначе не би издържала българската държава ни напора на враждебни съседи, ни порока на Рим или Византия.

Че прародителите ни са имали високо гражданско съзнание, схващания за народностни и държавни добродетели, както и усът за задълженията на кхана - ръководител, проличава още при първата революция разтърсила устоите ни, когато в сръдната на девети век правовърния кхан - повелител Владимир-Расате бѣ детрониран незаконно от баща си, сам и бивш кхан-Юбиги, след това станал княз и завършил живота си като монах-свѣтец. Призовавайки Тенгра-върховния Бог и небесен нотариус-заверител и свидетел на договори - българите, които бѣха подложени на сеч затова, защото устояваха в чиното и здравето на народа си, избличаха Борис и го обвиниха като нарушител на ЗАКОНА. "Ти не вършил право, ала Тенгри вижда" - тѣзи думи на водените за екзекуция показват, ако и да не доказват, развитието на гражданското съзнание на българския гражданин далече преди прословутата Магна-Харта на свободите!

Униинието, настѣпило всрѣд народа в резултат на разочарованието от дейността на неговите ръководители, доведе до най-значителното социално движение възникнало на почвата на сръдновѣковна Европа - богомилството. Противоречията между управници и управляеми повече от всѣка друга причина доведоха до близо двувѣковното затриване на българщината. И когато братята Асеновци съумѣха да отхвърлят опека на Византия, това бѣше дължимо единствено на сплотеността на народа с неговите избрани повелители.

Следващите два века бѣха свидетели на непрестанни опити за равновесие между здравето, логично и утвърдило се през векове начало на общоприето, възприето управление от изпълномощни и отговорни пред народа си ръководители и проникналото от чужбина опорочено схващане за божествената - и безотговорна - диктатура на цар и господар върху онеправдан и безизразен народ. Не бѣ чудно, значи, че далечни наши братовчеди, забравили дължимото към по-стари и опитни роднини, но и усвоили приложението му през вековете, успѣха със лекота да наложат властта си върху народа ни: страдаещ, раздѣлен и без водачи, макар и изобилствувал с проповѣдници на безсилие и немощ.

За очудване на странници, обаче, силата и природната свежест на българската нация съумя да намѣри изход и от петвѣковно робство и забвение. И до ден днешен корените на българското възрождане остават скрити за иначе опитни и умѣли изследователи. За народа ни тѣзи пет века бѣха нищо повече освен последното изпитание на Тенгра към дължимите му. За да ги възроди, тѣ трябваше да му бѣдат достойни.

Енергията, оптимизма и вѣрата на българина в съдбините му бѣха неимоверно силни в годините след Освобождението. И за по-малко от 40 години: от 1880 до 1920 г. Българина съумя да настѣгне и надмине не само своите непосредствени съседи на Балканите, но и тѣзи народи, които бѣха неговия идеал в Европа.

Съ всички ругатни хвърлени сега върху великопѣните ни бащи и дѣдовци, България утвърди социално законодателство, което превъзхождаше това на Англия и Франция до 1920 г., всеобщото право на гласуване - включително жените - бѣше утвърдено в България далеч преди другите западни държави. Българският печат се радваше на свободи, ограничавани до днес в Англия, а егалитаризма на българското общество е още непознат в Европа, съразмерно съ развитието на прогресивен социален, политически и економически живот на българина. Ирландецът бѣ принуден да емигрира в САЩ поради глад, италианец поради липса на поприще, гърка, хърватина, поляка и нѣмеца - поради немощ, скандинавец - поради обществените бариери. Бълга-

ринът не емигрира: статистиките за САЩ и Канада са безпрекословни: повече българи се завърнаха в страната си между 1912 и 1925 год. отколкото емигрираха. Със всичките си дефекти и несъвършенства българското общество беше единно до годините на големите европейски тежнения и революции от 20-ти и 30-ти година на века, които още не са достатъчно проучени. Първо болшевиките в Русия, после фашистите в Мусолини, и на края национал-социалистите на Хитлер съумяха – кога с подкрепата на други, кога против цялата отдавна оформена цивилизация на Европа, която най-малко се нуждаеше от вътрешен раздор – да разклатят основите на известния свят с последици, от които още страдаме. Европейци – и горди при това – и ние българите не останахме чужди на всичките тези крамоли, тежнения и разруха. Единственото здравие ни разум и непокланителата въра в преходността на мимолетното ни запази от разгром до 1944, за да ни хвърли след това – не по наша вина – в лапите на гладните, завистливи и некадърни циркашки-подражатели от Изтока.

Ако има уроци да се извлекат от историческото ни развитие, доста вероятно е те да бъдат намърени точно юдето най-малко са търсени. Те не са вкоренени в класова борба, нито са зависими от икономически, обществени или вътрешни показатели. Българският историк ще ги види в динамиката на развитието се отношения между повелител и управлявани, между цар и народ, правителство и общество. Българската държава е била силна, когато отношенията между управители и управлявани са били равноправни, взаимно-отговорни и почиващи на разбиране, осъзната необходимост и общ интерес. Всяко отклонение от тези принципи е било фатално: първо за управители, след това за управлявани и накрая за самата българина. И обратното: колкото по-точно ръководителите на държавата ни са били свързани с народа си толкова по-могъщ е бил съюзът на нацията и толкова по-здрав е било сцеплението между общество и личност.

Без да претендираме за изчерпателност, ние смятаме, че следващите принципи за граждански права, свободи и задължения на Българина са получили утвърдението в резултат на повече от две хилядолетно развитие на великата ни нация:

Българинът има правото да се радва

на живота си и да го уреди както намъри за добре – без да пречи никому – с изплащане на минимални, ала необходими задължения към общество и държава. Това право включва свобода на словото, печат, религия, избори, дружества, събрания, манифестации, възгледи, политически и социални убеждения, мнения и най-важното право да участва във управлението на собствените си съдбини.

Българинът е върховен господар на своя собствен и частен живот, повелител на семейството си и не зависи от никого при избор на приятели, познати, организации или сдружения. Той решава благополучието си с пълни и ненарушени права на избор на мястожителство, местопребиваване – временно или постоянно – място-работа и излаз от Родината.

Българинът има естествено и пълно право да избере своето поприще, професия и работа; право да се радва на благата, които държавата и обществото са задължили за общ ползуване, равноправно предимство от обществено субсидиране на професии, занаяти, търговия, кредит и т.н.

Свободата и пълното зачитане на личността, неприкосновеността на жилището на българина и равенството пред законите на всички българи без уговорки, или разлики от расов, религиозен или политически характер, или дискриминация поради икономически, обществени, политически или други арбитражни причини и произход са във основата на възгледите ни.

Гореезброените права и свободи не могат да бъдат използвани в нарушение на правата на други българи, нито дават основание на известна група или организация да претендира за свръхзаконност. Българинът има задължение да бъде част от своето общество и да му служи по същия начин, по който обществото е задължено да се отзовава на нуждите на отделните личности. Почит, респект и поддръжка на немошните, възрастните, слабите, болните и всички тези, които се нуждаят от помощ и са неспособни да преживяват сами, са не само необходими задължения, които се компенсират с освобождаване от страха за старост, болест и немош.

Нашите възгледи относно практическото осигуряване на правата, свободите и задълженията на българина ще бъдат предмет на следващи статии.

II БЪЛГАРИНЪТЪ - НЕГОВИЯ НАРОДЪ, ОБЩЕСТВО И ДЪРЖАВА

Българскиятъ народъ се състои отъ исторически създали се групи и личности, които сж се обособили въ уникална форма презъ течение на вѣкове. Тѣ се стремятъ да съществуватъ и живѣятъ заедно въ името на собственото си благоденствие върху основата на сходни и близки разбирания за животъ и развитие. Тѣхнитѣ схващания за произходъ сж хармонични и ескаatalogично - философскитѣ имъ разбирания сж общи, ако не и идентични.

Различнитѣ национални съставки образуватъ българския народъ сж равноправни предъ законитѣ на страната. Понастоящемъ различнитѣ национални групи се изброяватъ както следва: българи, турци, гърци, евреи, арменци, руснаци, ромънци и сърби. Други малцинствени групи могатъ да бъдатъ признати като равноправни съставки на народа въ бъдаще. Преобладаващата национална група - по факта на своето историческо появяване и форма, число, идентичностъ, сплотеностъ и бойностъ - е българската.

Унисонътъ между многообразнитѣ съставки на народа е гаранция за общопризнатото и съгласувано управление. Националнитѣ аспекти е преобладаващъ, но не е единствения съществуващъ показателъ за различията между отдѣлнитѣ групи съставляващи народа. Последнитѣ могатъ да бъдатъ сближени или раздѣлени върху основата на социални, политически, религиозни или други прилики и различия. Толерантността - отъ друга страна - и нуждата за хармонично и осъзнато взаимно съжителство, сж най важнитѣ условия за продължаването на мирно и щастливо развитие.

Българскиятъ езикъ е задължителния и официаленъ езикъ въ държавата. Отдѣлнитѣ национални съставки иматъ пълно право на самостоятелно развитие, включително употреба на собственъ езикъ, училища, църкви и всички други национални атрибути, стига дейността имъ да не бъде въ противодействие съ разбиранията и дейността на останалитѣ малцинства и да не уврежда върховнитѣ интереси на държавата. Лоялността къмъ последната и подчиняването на българскитѣ закони не изключватъ връзки и от-

ношения съ други национални държави. Правото на всѣко малцинство да се развива въ унисонъ съ разбиранията на неговитѣ членове намира подкрепа въ отношението на цялокупната държава - продължавайки традицията на търпимостъ, характеризираща българското общество презъ вѣковетѣ.

Народътъ като историческа категория подлежи на развитие и неговото държавно и политическо устройство сж предметъ на промяна, растежъ и постоянно съобразяване съ динамиката на времето.

Българскиятъ народъ е напълно суверененъ и не признава по-високостоящи народни групировки въ или извънъ страната. Многообразието на неговитѣ съставки не означава принижаване на водещата национална група - българската - а напротивъ: факта на съществуването на други национални групи доказва, че тѣ признаватъ нейното изключително и уникално положение. Отъ гледище на международнитѣ отношения единствения компромисъ съ принципа на пълния и недѣлимъ суверенитетъ е търпимостта и признаването на равноправие на други народи въ рамкитѣ на междудържавни отношения и на взаимна основа, т.е. доколкото съответна търпимостъ е припозната намъ.

Българската нация, понятие което е по-тѣсно и специфично, но и по-отговорно отъ народа, е върховния, неоспоримъ, единственъ, началенъ, краенъ и решителенъ факторъ въ живота, съществуването, миналото и бъдащото на всѣки членъ на българската нация. Този факторъ не е зависимъ отъ неговия социаленъ, политически, икономически или религиозенъ произходъ или принадлежностъ и не е определяемъ отъ географически показатели. Тѣй като нацията е немислима въ отсъствие на нейнитѣ членове, българина не може да се отрече отъ принадлежността си, нито пъкъ може да бъде отреченъ отъ нацията. Тя е безсмъртна и съществуването ѝ се доказва отъ наличието на членоветѣ ѝ където и да се намиратъ.

Въ противовесъ на народа - който е принуденъ да признае равноправието на други народи, принуда произтичаща отъ услов-

ността на цивилизацията и неговата принадлежност към световното семейство на народите, българската нация е отговорна единствено пред върховния повелител, който я е създал. Нацията не е историческа функция или категория, нито подлежи на развитие. Българската нация е всичко, което българинът може, иска или признава.

Идеалите на нацията са вечни, несменяеми и не подлежат на временни промени, нагаждания или преобразования. Тя съществува в миналото, актуални са в момента и ще продължават да управляват живота на бъдещите поколения. Обвиненията в шовинизъм или империализъм биха били не съвместими и погрешни, тъй като българите никога не са твърдили, нито поддържат в момента, че са миропомазани, високостоящи или дължими почит; те не са искали, нито възнабряват да строят империи, или да поробват други нации, народи или държави.

Суверенитета и властта на българската нация се простират върху земята и населението, които са принадлежали, принадлежат и завинаги ще бъдат част от българската нация. Тя е исторически проследими, отдавна разкрити и обявени за български през вековете. В настоящия момент те обхващат - без да са ограничени с тях - т.н. Народна Република България и съседните области, както и земи и население извън пределите на Балканския полуостров. Етническият принцип не е единствения решаващ фактор при определянето им, тъй като разместване на население, изселване и насилствен отказ не могат да променят възделенията на нацията.

Въпросът за обединението на всички български земи и население е открит и ще продължава да бъде актуален до момента, когато нацията заживее отново пълноценен живот в своите географски и етнически-народностни предели и граници. Пътят за това обединение е труден и той се определя от динамиката на развитието на нацията, както и от редица други фактори. Тактическите похвати за постигането на националните идеали са променливи, те са предмет на преговори, договаряния и споразумения в известни моменти, но не изключват използването на стратегията, отдавна известна и приложима в живота на народите. Преди сто години нацията ни обедини Румелия с Княжеството по мирен начин, но била принудена да воюва със съседите за

затвърдяването ѝ, а също така успя да си възвърне южна Добруджа, Тракия и Македония, използвайки международната обстановка през 1940/1941 г.: примъри, които показват широките обхвати на действията и различни похвати на разположение.

Използването на тактически прийоми и стратегически маневри за постигане на националните ни идеали далеч не означава, че е възможен какъвто и да е било компромис с основния характер на нацията, нито с нейния вътрешен императив. Понеже българската нация е неделима и върховна, нейните характеристики и атрибути не са предмет на разискване, промяна или развой. Тяхното съществуване не зависи от изискванията, схващанията или решенията на едно или повече поколения, и затова не може да бъде подчинено на временни условия или на прищевките на когото и да било.

Българите в цял свят са българското общество, докато държавата ни функционира вътре в географските определения на народа ни, такъв какъвто го намира в даден момент.

Обществото създава държавата и последната е негов инструмент; нейната единствена функция е да служи на обществото, народа и нацията. Обществото и държавата са неделими и са свързани в нерушимо единство от времето на създаването им. Държавата е неразрушима, понеже живота на народа е съвместим само с нейния живот. Обликът на държавата се мени с оглед на различните изисквания определящи съществуването ѝ в даден момент, но нейния основен характер: да служи на народа, нацията и българското общество не може да бъде изменен, тъй като това е нейния единствен оправдаем смисъл на съществуване.

За удобство и целесъобразност, а и за да си осигури мирен, спокоен и пълноценен живот, ред и свобода, българинът - като личност, или посредством своите многообразни клетки и подделения: семейство, род, религиозни, политически, културни или професионални съюзи и дружества - е отстъпил част от своите права на държавата, която той е опълномощил да му служи и помага, както и да бди за спазването на правов ред. Това преотстъпване на права е окончателно и не може да бъде отнето обратно от държавата, понеже в своето развитие обществото е достигнало до категоричната необходимост от вър-

ховната власт. Даже революционни прояви немогат да го измънят, тъй като тѣ водят до държавен редъ отъ различен характеръ безъ да нарушаватъ принципа на необходимостъ отъ управление.

Невъзвратимостта на преотстъпването на държавата частъ отъ правата на обществото е двойко по характеръ: отъ една страна тя гарантира продължителността на държавата като инструментъ на редъ и законность, а отъ друга — принуждава държавата да зачита изискванията на обществото, поради факта на нейното създаване. Даже узурпиране на основни права на обществото и произволно управление против неговитѣ интереси не промънятъ същността на българската държава, тъй като отстъпването на права отъ страна на обществото е винаги ограничено и подлежи на евентуална корекция. Сегашното положение въ комунистическа България е изключително, понеже държавата ни понастоящемъ е подчинена на чуждестранно управление. Безъ чужда

опека българското общество би решило отдавна въпроситѣ на своето държавно устройство.

Приемствеността на българската държава презъ вѣковетѣ и устройството ѝ като инструментъ на народа му гарантиратъ възможности за промѣна и обновяване на формалнитѣ, външни и вътрешни бѣлзи, както и измѣнения въ структурата на държавното устройство. Въ тази свѣтлина въпроситѣ за монархична или републиканска структура, за еднопартийно, двупартийно или многопартийно устройство, представляватъ реални възможности за изява на обществото съ всички възможни сръдства на свое разположение.

Спокойствието и вѣрата въ нашето бъдеще се подкрепя отъ знанието, че нацията е вѣчна, народа е исторически създаденъ и функциониращъ, обществото е резултатъ на доброволното приемане на лични ограничения отъ страна на българитѣ въ името на тѣхното общо добруване и хармония, а държавата е инструмента, който имъ служи.

“Борба”, бр. 2, юни 1986 г.

III НАЦИОНАЛНИЯ ВЪПРОСЪ

Становището ни по националния въпросъ се гради върху основнитѣ начала, очертали отношението на българския народъ къмъ въпроситѣ на неговото битие, съхраняване и възделения, такива каквито бѣха възприети отъ дейцитѣ на Възраждането, апостолитѣ на Априлското въстание и борцитѣ за обединението на нацията ни презъ последнитѣ сто години.

Нашиятъ основенъ принципъ е билъ и си остава “ние чуждото не искаме, но своето не даваме”. Това, което ни принадлежи е установено и може да се уясни лесно проследявайки стремежитѣ на дейцитѣ за екзархийска автономия отъ сръдата на миналия вѣкъ — борбитѣ на сънародницитѣ ни за обединение съ майка България отъ 1879 г. до наши дни и теоритичнитѣ обосновки на изтъкнати наши интелектуалци. Тѣ често сѣ покривали съ мнението на видни чужди учени, историци и държавници, и даже сѣ били подкрепяни съ доводи отъ тѣхна страна. Отношението на Отоманската империя въ лицето на представителитѣ на нейния държавенъ апаратъ и съгласието ѝ за възобновяването на българската държава презъ 1877 година, утвърдено и санкционирано въ международни споразумения и договори, е сжщо мѣродавно поради факта, че новата дър-

жава бѣ юридически наследникъ на правата и задълженията на Отоманската империя върху земята и населението, които бѣха припознати на България.

Поне отъ края на седмия вѣкъ до наши дни българи сѣ живѣли, продължаватъ да живѣятъ и сж устройвали своя държава върху територия, простираща се между Карпатитѣ и Бѣло море и между Волга и Драва. Това сж приблизителнитѣ исторически, географски и етнически граници на България, описани и доказани въ редица исторически справки и изследвания. Националната и етническа приемственостъ сж основнитѣ жалони за очертаването на географски и държавни координати. Въ нашия случай тѣ се допълватъ и преплитатъ съ ДЪРЖАВНАТА приемственостъ на България върху принадлежащи ней земи и на селение презъ течение на повече отъ 1.500 години. Периоди на упадъкъ — понѣкога съпроводени съ западане на нѣкои аtribute отъ държавното ни устройство — никога не доведоха до изчезване на националното чувство и съзнание на българитѣ, даже когато държавата ни временно е била принудена да признае чуждоземци като върховни повелители. Фактитѣ около създаването и устройството на Второто българско царство презъ

12 тия въкъ, както и лекотата, с която нова България бѣ изградена следъ Освобождението показватъ трайната и непрестанна връзка между поколенията ни презъ вѣковете.

Въ перспективата на последнитѣ 150 години схващанията на преобладаващата частъ отъ българския народъ по националния въпросъ сж били идентични. Даже днесъ, въ периодъ на безправие, лишение отъ самоизява и систематично потѣпкване на идеали, съществува рѣдко и безпримѣрно единодушие на възгледи и разбирания относно традиционнитѣ български земи и население. Малко сж съвременнитѣ българи, юждето и да се намиратъ по свѣта, които да не се вълнуватъ отъ съдбата и участъта на своитѣ сънародници, голѣма частъ отъ които и днесъ се намиратъ подъ чуждо управление.

Отношението ни къмъ националния въпросъ, обаче, трѣбва да се изтъкне и изяви съ сила, която да противостои на поражението, униинето и безизходната, къмъ които нашитѣ противници се опитватъ да насочватъ народа ни. Въпрѣки яснотата на националнитѣ идеали -- които сж отколе откромени на хоризонта на нашето битие -- можщи фактори по свѣта се стремятъ да подкопаятъ устоитѣ ни и да ни лишатъ отъ живота на българщината, даже съ помощта на сънародници-ренегати. Дори да има свобода за българитѣ, които живѣятъ въ собствена та си държава, тя не ще бжде пълна докато има наши сънародници, които се намиратъ подъ чужда властъ. Отнетата свобода на българитѣ извънъ предѣлитѣ на българската държава -- такава каквато съществува въ момента -- отнима свободата и добродетелитѣ на всички ни. Затова не трѣбва да има никакво съмнение въ светостъта на нашитѣ пориви. Обединението на всички българи е целта и стремежа на българската нация, народъ, държава: тѣзи идеали сж неотмѣними.

Провеждането на нашата политика по националния въпросъ преминава презъ нѣколко етапа и се развива съобразно динамиката на историческата обстановка. Първа и най-главна задача е да се преутвърди единомислието на всички българи относно основнитѣ начала на нацията и националнитѣ ни идеали. Това изисква -- но не се изчерпва -- съ обновяването на националния организъмъ и отстраняването на всички лъжи,

заблуждения и фалшификации, на които народа ни е билъ подложенъ презъ последнитѣ 40 години. Пропагандирането на коварната постановка, че нашитѣ национални стремления и идеали трѣбва да отстъпятъ предимство на съображения отъ класовъ или интернационаленъ характеръ, както и поставянето на нашия народъ и на българската нация на второ мѣсто следъ Русия и СССР, сж прояви отъ съвременната история, съ които трѣбва да се съобразимъ и които трѣбва да отстранимъ преди да започнемъ нашата борба за освобождение и обединение.

Следъ отпадането на натрупанитѣ лъжи и заблуждения относно нашата история, минало и перспективи, дълъгъ ще е на всѣки българинъ да допринесе за постигане на идеалитѣ въ името на които редица поколения се бориха и заради които стотици хиляди българи сложиха кости по бойнитѣ полета. Въ сегашния исторически моментъ нашитѣ национални претенции обхващатъ -- безъ да сж ограничавани -- предимно земи и население подъ гръцко, румънско и югославско /македонско-сръбско/ управление. Южна Тракия: отъ гръцко-турската граница на изтокъ до гръцко-албанската граница на западъ и до Бѣло Море на югъ, е земя, която безспорно принадлежи на България поради кръвни, културни, исторически, географски и етнически връзки. Сходни претенции сж изявени къмъ днешната т.н. народна република Македония, както и къмъ Западнитѣ покрайнини: Пиротъ, Тимошката долина, Нишъ, Кавадарци и Босилеградъ, въ момента частъ отъ Сърбия. Северна Добруджа, понастоящемъ принадлежаща на Румъния е третата частъ отъ безспорна българска територия, на която присъединяването къмъ Родината ни е желателно.

Тѣзи земи и население представляватъ програма-минимумъ за осъществяване на историческото обединение на българитѣ отъ Балканския полуостровъ. Това ще бжде належашата задача въ момента, когато България отхвърли комунизма, а съ него и всички лъжи и заблуди, съ които софийскитѣ продажници тровиха народа ни въ изгода на покровителитѣ имъ отъ Москва.

Чистото и дълбоко нравствено отношение на българитѣ къмъ ВСИЧКИ национални малцинства въ страната, които традиционно се радваха на свобода и национална изява продължи до момента, въ който народа ни не

може да бъде винен за прояви /като сегашното преследване на турското малцинство/, които са несъвместими с духа и същността му, дълга които хвърлиха като върху долното ни име и репутация и които са дължими единствено на продажната политика на шепата софийски престъпници. За съжаление обаче, нито един от нашите съседи не може да посочи без съмнение проявител си по отношение на българското малцинство в техните земи. Български църкви, училища, списания и вестници, културни мероприятия, народни обичаи, обряди и наредби бяха и продължават да бъдат систематично подтискани. Стигна се до печалното обстоятелство на съвременното, когато даже самия термин Българин е забранена дума в страни, които се смятат за цивилизовани и принадлежат към ООН.

Ние съзнаваме, че денационализаторската политика на нашите съседи по отношение на българите в Гърция, Югославия и Румъния е установена и изградена върху трайни и мъчно преодолими основи и се радва на мълчаливото съгласие, а понекога и на откритата подкрепа на велики сили-покровители, било от Запад, било от Изток. Факт е, че за нашите сънародници под чужда власт перспективите за национално развитие са били трудно достигаеми. Ние обаче също знаем -- от собствен опит и от историята -- че "кръвта вода не става", и че българите са били и ще пребъдат навсякъде. Това ни укрепя в борбата и ни дава сили и увереност за победа. Близо 500 години на турското робство не бяха достатъчни да притъпят националното ни съзнание и няма основание да се мисли, че 40 години на съвременно безправие биха постигнали повече, макар и днешните денационализатори да не могат да се мърят с турците, които почитаха и уважаваха народа ни много повече, отколкото днешните му управници.

След постигане на националното обединение народа ни ще може да заживее пълноценен живот и ще има богати възможности за развиване на връзките с българите в земи и държави извън пределите на Балканите. Преселниците ни в Крим, Украйна, Поволжието и други части на Русия /включително новите емигранти в Косово и другаде/ в Бесарабия и Буковина, в Турция, Унгария, Чехословакия и Австрия, многобройни-

те български колонии в Западна Европа, Американските континенти и Австралия, са също част от българската нация и наш дълг е да не ги забравим, нито изоставим. Без претенции за чужди земи ние не можем да не забележим, че повече от половината българи живеят понастоящем извън пределите на българската държава -- както е конституирана в момента -- отколкото в страната. Духовните, културните, външните и национални връзки между Родината и българите в странство, -- които по същността си са двойки и вървят не само по посока България-чужбина, но и обратно -- са богатство, гордост и принадлежност на всички ни.

Постигането на националните идеали никога не е било леко и ние нямаме никакви илюзии относно безпрепятственото им осъществяване през време на нашето, или даже при следващите поколения. Особено географско положение на страната ни, както и съвременното политическо състояние, отекчени от необмислените и безразсъдни прояви на национално самоубийство през последните години налагат предпазливост и крайна деликатност в нашите международни отношения, които ще са насочени по необходимост първо към съхраняване на държавата ни. Несигурността на бъдещето и възможни ограничения през началните години на новоизвоюваната свобода трябва също да се вземат под внимание. Свободната българска държава обаче не ще бъде обременена с чужди поръчителства и веднаж отхвърлила ограниченията на миналото няма да има нужда да се съобразява с никой освен с своите собствени национални интереси. Това ще ѝ даде повече тежест, както и възможности за маневриране. Промени в международната обстановка неминуемо ще създадат възможности за изява и е повече от сигурно, че кое да е свободно българско правителство ще съумее да се възползва от дадените му възможности.

БНФ не е военнлюбива организация и не възнамърява да постигне българските национални идеали по пътя на войната и насилието, особено при съвременните обстоятелства, когато един мѐстен конфликт би могъл лесно да прерастне в световен. Убедението в нашата правота е достатъчно да ни укрепи и вдъхне вяра в бъдещето. Свободна България също ще очаква, че нейните северни и западни съседи ще бъдат

смящо оформени като свободни държави, а комунизма ще е престанал да бъде сила или фактор на Балканите. Това би повлияло върху новата обстановка и би ускорило вероятно нови и значително по-интересни възможности за споразумения, връзки и сътрудничество. Оптимизмът ни не трябва да бъде подкопан от минали спомени, тъй като сътрудничеството между народите е фактор без алтернатива в момента, и вероятно ще продължава да играе важна роля в отношенията на бъдещето. Развитието на Западна Европа показва, че няма основания да се свеним от оптимизма си.

Миролюбивото постигане на националните ни цели е не само наше становище. Струва ни се, че то е и единственото възможно разрешение на премного заплетения нацио-

нални и малцинствени проблеми на Балканите. То се налага също и поради това, че териториалните ни претенции обхващат земи и население, които в момента принадлежат на три от нашите четири съседни държави. История, минало, разум и трезвост сочат красноречиво, че споразумения и дружески връзки с нашите съседи са за предпочитане пред несигурността на военни авантюри и приключения. Друг е въпросът за нашето безспирно и постоянно посвещаване на националните ни идеали и на борбата за тяхното постигане. Ние не можем и няма да се отречем нито от земите, които са български, нито от населението, което е било, е, и продължава да е българско. Това е смисълът, същността и източникът на нашето съществуване.

"Борба", бр. 3, октомври 1986 г.

IV МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ. БНФ И БЪЛГАРСКИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И ОРГАНИЗАЦИИ

Основаването на Б.Н.Ф. в изгнание през 1947 година бѣ израз на временното обединение на организирания национални сили от България, които сполучиха да координират дейността си в емиграция. Корените на БНФ са в организации, партии и обществени сили, които в годините преди насилственото взимане на властта от комунистите през 1944 година, бѣха отдали своята дейност и сили в борба за осъществяване на националните идеали, за запазване на териториалния интегритет на Отечеството ни и воюваха съ всички сили против пораженци, ренегати и измѣнници на националната кауза на България. БНФ е горд да установи приемствеността си от организирания национални сили от България, които се противопоставиха на комунистическата пропаганда и издигнаха националните идеи. БНФ е основан на базата на българската национална идеология, формулирана, приета и близка до сърцата и разума на патриотично настроената българска младеж от тридесетте и четиридесетте

години. Важните съставки на организираното национално движение от това време: Съюза на Българските Национални Легиони, най-масовата национална и противокмунистическа организация в историята на България, Организацията "Отец Паисий", съюз на Запасното войнство, Ратниците за напредъка на България и други организации, които застъпваха и з л ю ч и т е л н о к а у з а т а н а П а т р и о т и ч н а България, бѣха подкрепени и консолидирани съ изявата на дейци и кадри от Националния Сговор, Национал-Либералната партия, Социалното Движение и много други дейци и съратници на стари, традиционни, и съвременни политически партии, групи и организации, които приеха платформата на Б.Н.Ф. като база за дейност в емиграция и като основа за развитието на бъдеща, свободна България.

Нито БНФ, нито коя да е от важните съставки, които формираха организацията в изгнание, имаха властта в предвоенна България. Поради това — ние не се счита-

ме задължени да отстояваме позициите на кое да е българско правителство от миналото, нито пък да защитаваме проявите и дейността на коя да е политическа партия или организация. Некапомним, че СБНЛ бѣ поставенъ въ положение на нелегалностъ следъ 1937 год., а по късно същата съдба постигна и другите национални организации. Водачите на Легиона, както и на другите патриотични организации бѣха арестувани, интернирани и тормозени отъ преди революционни правителства, докато ген. Луковъ, полк. Пантевъ и други видни дейци ексекутирани отъ терористи.

Отхвърлили отговорностъ за политиката, проявите и грѣшките на предикомunistическите режими, ние подчертаваме нашата подкрепа и солидарностъ съ проявите на националните ни идеали и противокomunistическа дейностъ на българските правителства отъ миналото. Последователите и съмишлениците на старите политически партии, които съчувствуватъ на борбата противъ комунизма сѣ наши естествени съюзници. Партии, организации и частни лица въ Родина, както и въ емиграция, които изповѣдватъ вѣру сходно на нашето сѣ добре дошли въ нашите редове. Ние поддържаме близки връзки съ сѣ Съюза на Българските Бойци въ изгнание, съ Дружеството на Българските Поети и Писатели въ изгнание, съ националистически настроените българи отъ Македония, както и съ други, патриотични организации.

Ние сме приятели, политически съмишленици, поддръжници въ борбата и подкрепяме всички нелегални групи и организации въ България, които се борятъ за сриването на комунистическия режимъ, въ това число малцинствени и етнически групи, които въ момента се намиратъ подъ двоенъ яремъ. Изразяваме сѣ голяма симпатия и разбиране къмъ борбите на българските интелектуалци въ Родината за освобождаване отъ гнета на догматичната болшевишка култура. Оказваме сърдечна подкрепа на всички, които се борятъ противъ комунизма въ свѣта или на мѣстна почва. Участието ни въ конгреси,

блокове, съюзи и обединения на национални противокomunistически групировки е било винаги една отъ отличителните ни черти като българска организация.

Ние уважаваме Българския Земеделски Народенъ Съюзъ, най-масовата и популярна съсловна организация на стара България и считаме, че национално ориентирани земеделците иматъ и ще иматъ да играятъ важна роля въ бъдещето на свободната ни Родина. При това следва да се отчете и вземе предвидъ настѣпилата дислокация въ икономическото и социално положение на българските селяни и вече затвърдените промѣни въ духа и битието имъ: фактори, които налагатъ преценка ако не и преутвърждаване на основни постановки отъ земеделската идеология въ нейните традиционни рамки.

Социалисти и социалдемократи отъ различни групи и ориентировки въ миналото — безъ да споменаваме комунистите — представяваха естественъ изворъ за набирание на съмишленици за националните сили, представяни отъ СБНЛ. Привлекателността на идеологията на Легиона се коренеше въ синтеза на патриотизмъ и социаленъ усетъ, който не убѣгна отъ вниманието на младежта. Хиляди последователи на СБНЛ, Бранникъ, Ратникъ и "Отецъ Паисий" бѣха набирани измежду здравата частъ на съмишлениците на социалните идеи въ България, които откриха навреме кои бѣха действителните борци за социална справедливостъ и напуснаха партиите си — включително РМС и БРП/к/, за да дадатъ приноса си къмъ борбата на патриотичните сили. Дълбоко залегналите нравствени и социални разбирания на нашия народъ — които го предпазиха отъ подхлъзвания по модни, или конюнктурни доктрини — избуяха въ непосредствения нѣколко години преди 1944 г. въ подкрепата и популярността на каузата на българския национализъмъ, въпреки догматичните и южоследни схващания на частъ отъ ръководителите на социалистическото движение, които съ своята политика успѣха само да отвратятъ българския народъ отъ дребните и старомодни увлечения на доктринерния марксизъмъ.

Присъединяването на млади комунисти, анархисти и крайни революционери къмъ редовете ни въ миналото очуди само тяхните ръководители. Въ много отношения процесътъ не е завършенъ и продължава да се развива. Ясно изявеното съюзяване съ комунизма отъ страна на българските анар-

хисти и анархо-синдикалисти, както и проявител на националната изява, които създават даже днес от страна на членове на комунистическата партия съюзители за жизнеността и развита на националната идея. Ние съзнаваме, че изминалите дълги години на насаждане на фалшиви представи и понятия за развитие -- особено по отношение на българската младеж -- са оказали влияние, колкото и ограничено да е, върху духа и бойността на народа ни, но сме оптимистично настроени към бъдещето и вярваме, че здравия усът на българина ще съумее да отсее плевела от зърното, когато му дойде времето.

Македонското движение от миналото, както и това, което още съществува като организация в момента, е признато от нас като съществено двигател на подема и възбуждане на българщината. Ние сме естествено твърди съюзници и никога не сме се колебали да изразим нашата подкрепа на техните акции, прояви и усилия. Заедно с МПЮ /Македонска Патриотична Организация/ ние осъждаме случаите на поражение, ренегатство и измяна на българските етнически основи срещу известна част от емиграцията. От друга страна ние се присъединяваме към борбата за запазване на българщината, която се води при много неблагоприятни условия в т.н. Вардарска и Егейска Македония. Със съдействието на МПЮ ние сме поддържали и продължаваме да поддържаме тесни и братски връзки. Противокомунистическата основа на МПЮ е важен фактор за възпитанието и укрепването на основните добродетели срещу нашата емиграция.

Според нас не съществува никаква пречка за съвместна дейност на всички български патриотични сили в името на общата цел: сричането на комунистическия гнет в Родината. Тази цел е благородна, умствена и достатъчно актуална за да обедини всички нас в общата борба. Затова и БНФ е бил винаги -- от момента на създаването си до днес -- в подкрепа на опитите за обединение на силите в емиграция. Усилията в миналото -- повече или по-малко сполучливи -- не са били винаги насърчителни, но ние запазваме оптимизма си, че времето наближава за пълно обединение на всички, които искат по-добро бъдеще за изстрадалата ни Родина. Веднага трябва да прибавим, че подобно обединение не означава сливане, или претопяване на различните групи и организации в

една. БНФ е убеден, че при първа възможност за свободна обмяна на идеи в свободна България, българският народ ще се възползва от новите условия на политическа борба и ще се ориентира в избора на новите си ръководители. Затова всичко настъпило обединение ще бъде временно по характер и ограничено по дейност.

Единствената партия и идеология, с които ние се намираме в положение на безкомпромисна борба, е комунистическата партия и комунизъмът. В противовес на твърди, които биха дали възможност на комунистите за свободна изява в нова България, ние дължим да заявим ясно и безпрекословно, че за нас няма и не може да има никакво съжителство или съвместителство между свободата и комунизма. Нашият народ е изстрадал предостатъчно под игото на комунистите, за да запази даже минимално чувство на толерантност или разбиране към престъпниците, които го държат в положение на терор вече 42 години. В бъдеща свободна България няма да има място за комунизъм.

Непримиримостта ни не означава отпадане към отделните членове на комунистическата партия от миналото и в момента. Ние знаем, че съображенията им за членство в партията са различни и често са продиктувани от фактори, върху които контрола им е ограничен. Със изключение на престъпните елементи в партията и тези, които са отдели живота си в служба на чужда кауза, голямата част от българите членове на партията са пътници от пътя на нашия народ и ние не можем да отречем тяхното по-нататъчно участие в българския политически живот. Единственото условие за това би било пълното и безрезервно отричане от комунистическите идеи и приемането на свободните и демократични условия на политическия живот като задължителен критерий за съществуване. Не може да има свобода за тези, които ще се опитат да поробят народа ни отново, както не може да става въпрос за толериране на доктрини, които си поставят за цел да турят край на съперничещи им разбирания и идеологии. Въпроса за продължителното съществуване на комунизма е отдавна решен в България: в Родината ни няма място за комунизъм! Механизмът на политическата ни структура в бъдещето, както и на държавното ни устройство е проблем от техническо естество и лесен за решаване. Нека всеки знае, че борбата на Българския Национален Фронт за победа над комунизма ще продължава докато има каквато и да е заплата от него. Към това ни призовават стотиците хиляди жертви на комунистическия терор и съзнанието ни за принадлежност към един от най-изстрадалите от комунизма народи в света.

В СТОПАНСКИ ЗАДАЧИ, СОЦИАЛНА СТРУКТУРА, ИКОНОМИЧЕСКА ПОЛИТИКА И ХАРМОНИЧНО РАЗВИТИЕ НА ОБЩЕСТВОТО.

Единъ отъ най-значителнитъ въпроси предъ бъдещитъ управници на България, и отъ решаването на който ще зависи до голяма степенъ свободното и хармонично развитие на българското общество за дълги години, е преодоляването на пакостнитъ последици отъ дългогодишното комунистическо робство въ нашата икономика и народно стопанство, а оттамъ -- излъкуването на социалнитъ недъзи, които ги съпровождатъ.

Ние не признаваме комунистическото законодателство, нито приемаме за валидни разпоредбитъ на всички правителства отъ 9 септемврий 1944 г. насамъ, които имаха за целъ да отнематъ земитъ на българскитъ селяни, унищожатъ частното стопанство, индустрия, търговия и финансии и да сложатъ край на частната собственостъ и инициатива. Новото управление на свободна България би тръбвало -- формално погледнато -- да започне отначало и да действа съобразно законитъ и разпоредбитъ, които бяха преди взимането на властта отъ комунистите.

БНФ е обаче на реалистически и прагматични позиции по тѣзи въпроси, както и по всички други постановки касаещи бъдещето на свободна България. Ние сме убедени, че много отъ нерешенитъ и висящи въпроси би тръбвало да се оставятъ за разглеждане следъ Освобождението и не е дадено никому да разрешава който и да е въпросъ основавайки се на формални установки срещу желанието или интереситъ на нашия народъ.

Реално погледнато има малка практическа възможностъ да се иззематъ обратно земитъ отъ ТКЗС и ДЗС и да се върнатъ на законнитъ имъ собственици. Повече отъ 40 години аграрна реалностъ се възпротивява срещу изключително формалния подходъ. Принципа на БНФ е билъ и си остава "земята да принадлежи на тия, които я обработватъ". Той изключва връщането на земята на бивши собственици, които не сж, или сж престанали да бъдатъ български поданици, нито

на тѣзи, които не сж готови да се върнатъ по селата си и да продължатъ да работятъ земята си.

Много българи бѣха принудени да напуснатъ Родината си поради комунистическо преследване и тероръ. Тѣ ще иматъ възможността да се върнатъ въ свободна България, да възстановятъ поданството си чрезъ отказъ отъ новополучено поданство и да се възползуватъ отъ правата си на пълноправни български граждани.

Следъ неминуемото -- макаръ и не внезапно -- разтуряне на всички кооперативи създадени отъ комунистическата властъ, включително и новитъ аграрно-индустриални обединения, ще трѣбва да се пристъпи къмъ разпредѣляне и подѣлба на обработваемата земя въ полза на тия, които ще я обработватъ. При това еднакво зачитане на правата на бившитъ собственици на земитъ -- или тѣхнитъ наследници -- заедно съ тѣзи на сегашнитъ участници въ тѣхното стопанисване ще е необходимо за да се премине съ възможно минимално сътресение къмъ едно посвършено и ефективно стопанисване на земята. Практическиятъ подходъ може да бъде подготвенъ отъ Народното събрание или отъ други органи на властта и то единствено съ огледъ на справедливо и разумно разрешение на селския въпросъ въ полза на самитъ селяни. Отъ друга страна всестранна подкрепа отъ държавата ще трѣбва да бъде осигурена за всички селяни, които решатъ да продължатъ дейността на бившитъ комунистически кооперативи при новитъ обстоятелства, или създадатъ нови, свободни обединения подъ друга форма. При такива случаи ще бъде целесъобразно да се раздаде земята на нейнитъ индивидуални собственици и се оставятъ последнитъ да намѣрятъ подходящъ начинъ за законно уреждане на сливането на отдѣлнитъ крепостни актове въ кооперативно притежание, и последицитъ отъ този актъ.

Индустрията представлява по голѣмъ

проблемъ. Известна частъ отъ българскитъ предприятия имаха чуждъ капиталъ и притежателитъ имъ въ чужбина загубиха правата си по силата на междусъюзнически спогодби следъ края на последната война. Тъзи предприятия сж по право притежание на българската държава и ще си останатъ такива и за въ бъдеще, докато държавата реши какво да прави съ тяхъ и кому да ги предостави за стопанисване. Идеалниятъ подходъ би билъ продажбата имъ на български граждани или отдаването или прехвърлянето имъ на дружества, създадени или контролирани отъ държавата, чиито приходи ще иматъ благотворителни цели.

По парливъ е въросътъ за индустриалнитъ предприятия, които бѣха експроприирани по силата на акта за национализацията отъ декемврий 1949 и по-късно. Голѣма частъ отъ тяхнитъ законни притежатели не сж вече между живитъ, и съ изключение на прѣжитъ имъ наследници: синове и дѣщери, ние очакваме малко претенции за стари национализирани стопански предприятия. Подобни претенции ще бѣдатъ предметъ на разглеждане отъ специално опълномощено за тази цель държавно бюро. Евентуални компенсации ще трѣбва да бѣдатъ по необходимостъ ограничени -- тѣ не могатъ да обхванатъ възвръщането на имотитъ -- и дългосрочни по изплащане. Основниятъ принципъ както винаги ще трѣбва да бѣде равновесието между законностъ, редъ, правово оформяне и интереситъ на българското стопанство и държава. Смѣсени българо-съветски дружества или такива съ капиталъ отъ други социалистически страни ще преминатъ изцѣло въ притежание на държавата и тяхното бѣдѣше ще бѣде подобно на тѣзи, които бѣха предметъ на съюзнически контролъ и разпоредби следъ войната. Новата българска държава си запазва правото да обезсили сжщо така всички държавни договори -- включително тѣзи, които касаятъ смѣсени дружества съ български и чуждъ капиталъ -- сключени следъ 9-ти септемврий 1944 год.

Тукъ е мѣсто да се отбележи, че БНФ не зачита и не признава никакви стопански, финансови, икономически и други разпоредби, договори, сдѣлки, дружества, трѣстове, компании въ България или въ чужбина сключени отъ което и да е българско дружество или агенция, правителство, банка, търговско обединение или вносно-износно дружество следъ 1944 година. Това ще послужи и като предупреждение къмъ сегашнитъ креди-

тори на комунистическото правителство отъ София, които трѣбва да знаятъ съ сигурностъ, че единъ отъ първитъ актове на новата и свободна българска властъ ще бѣде формалното обезсилване на всички актове на комунистическото управление, включително, макаръ и не ограничаващи се съ отпускането на заеми и кредити на комуниститъ отъ чужбина.

БНФ е изцѣло и безрезервно на становището, че частната инициатива въ икономиката и търговията сж най-важнитъ съставки за свободно, ефикасно и хармонично функциониране на селското стопанство и индустрията и ще направи всичко възможно, щото принципа на частната собственостъ и инициатива да бѣде внедренъ теоритически, формално и фактически въ нашата нова държава. Разцѣпъта на стопанството не може да бѣде осъщественъ по-добре отъ никой, освенъ отъ самитъ българи и максималното използване на народнитъ ресурси ще се постигне главно чрезъ частното стопанство.

Основнитъ природни богатства, както и тѣзи, които иматъ стратегически характеръ ще трѣбва да бѣдатъ държавно достояние, или подъ контролъ на държавата за да може да се отнеме възможността да попаднатъ въ чужди ръце. Отрасти като петролъ, въглища, ценни руди, уранъ и други подобни ще ползватъ чужди капитали за тяхното разработване и ефикасно експлоатиране, но ще ограничаватъ собствеността имъ до държавни или смѣсени частно-държавни предприятия. Желѣзницитъ, въздушния, морския и рѣченъ транспортъ /вътре въ страната/, пощи, телеграфи и телефони ще бѣдатъ държавни. Разпредѣлянето на радио и телевизионни права ще се върши отъ държавни органи, които ще се стараятъ да поддържатъ равновесието между правата на гражданитъ и интереситъ на обществото и държавата. Чужденци не ще могатъ да иматъ подобни концесии.

Печатъ и публикации -- както и всички останали отрасли на стопанството -- ще бѣдатъ изцѣло въ частни ръце, безъ да изключватъ участието на държавата въ тяхъ подъ всевъзможни форми. Финансови институции, спестовни каси ще бѣдатъ частни -- съ изключение на централната българска народна банка, която ще сече монети и ще упражнява фискалния контролъ въ държавата -- и чужди капитали въ тяхъ ще бѣдатъ посрѣдвани, но следени и контролирани отъ държавни органи опълномощени за цельта. Вътреш-

ната търговия ще бъде изключително въ частни ръце съ уговорката за възможна държавна намъса при случай на нужда. Външната търговия ще бъде общо взето въ частни ръце, но концесии ще бъдат раздавани и признавани от държавата и финансови сделки касаещи чужди валути ще бъдат одобрявани от централната банка. Данъчната политика ще бъде обсъждана, внедрявана и измънявана от Народното събрание при активната помощ от страна на министерството на финансии и централната банка. Системата на данъчно облагане ще бъде прогресивно-подходяща, наподобяваща системите въ напредналите западни страни. Изключения от облагане на частни лица и капитали от чужбина за поощряване на народното стопанство ще бъде допустимо съ оглед интересите на българската държава. Заеми от чужди страни и банки ще се сключват съ изключителното съгласие и отговорност на Народното събрание.

Държавата се задължава да помага за всестранното развитие на икономиката и на търговията, да третира занаятчийте, индустриалците, търговците и всички стопански дейци, включително селяните като основните стожери на народното стопанство, да поощрява развитието на търговски, занаятчийски и специализирани училища, техникуми и академии, както и да отделя достатъчно сръдства въ бюджета си за насърчаване и подпомагане на родната индустрия. Индустриалците ще бъдат тези, които ще създават работа за народа ни, търговците ще служат като необходимата трансмисия за безпрепятственото и всестранно снабдяване на гражданите съ стоки, а външната търговия ще има и задачата да изведе България на международното поле на размяна и снабдяване.

За запазване на баланса между интересите на частната индустрия и търговия и тези на работници и служаци, държавата ще бди за спазването на прогресивното работническо законодателство, което ще бъде одобрено и внедрено от Народното събрание. Всички български работници, чиновници и служаци ще имат правото за обединение въ професионални съюзи и сдружения съ цель подобряване на живота си и своите придобивки. Тъ -- индивидуално, или чрез професионалните си обединения -- ще имат неотмънимото право на стачкуване, спазване и договориране съ работодателяте си. Специално учреденъ за цельта държавенъ органъ за работническо-селски над-

зоръ ще бди за строгото съблюдаване на законите и правата на всички работници, селяни и служаци, включително правото на часть отъ увеличените печалби на предприятията въ които сж на служба, особено печалби, които сж резултатъ на повишението на трудовата ефективностъ, производството и създадени икономии.

Безработицата и борбата съ нея ще бъдат обявени за общественъ проблемъ и държавата ще прави всичко възможно за осигуряване работа на всеки трудоспособенъ български гражданинъ, между другото и чрезъ ограничаване на възрастта за пенсия, намаляване на работното време и поощрение на създаването на нови отрасли. Временно безработните ще бъдат подкрепяни и специални закони ще осигурятъ благосъстоянието на семействата имъ. По големите предприятия ще бъдат задължавани да осигурятъ пенсионни права на своите служаци, а по-малките ще бъдат облагани съ повече данъци за даване възможност и на държавата да осигури пенсии за прослужено време на всички български трудящи се. Системата на социално осигуряване, която бъ въ сила до 1944 година ще бъде разширена и допълнена така, че медицинската помощ да бъде достъпна за всички членове на обществото. Държавна медицинска застраховка или справяне съ проблема по частенъ път сж само два отъ начините, които могат да бъдат използвани за внедряването на истинска и първокласна медицинска помощ за всички, които иматъ нужда отъ нея. Медицинската професия ще бъде отново издигната на висота и държавата ще отделя достатъчно сръдства за медицински проучвания така че грижите за здравето въ нова България да бъдат проблемъ за цялото общество.

Безплатно първоначално образование -- поне до гимназиална степенъ -- ще бъде гарантирано за всички български синове и дъщери и държавата ще се грижи да даде възможност на всеки талантливъ български младежъ или девойка да достигне възможно най-високо образование. Гимназиите ще се третиратъ като изключителни български просветни институции и образованието ще бъде светско, модерно и съ достъпъ до световните достижения и придобивки. Всички българи ще иматъ възможността отново да черпятъ отъ съкровищницата на световната култура и специално отъ тази на Европа, отъ която народа ни е билъ откъснатъ насилствено презъ последните 42 години. Българ-

скитъ младежи ще бъдат възпитавани въ патриотиченъ и родолюбивъ духъ, и прояви на шовинизъмъ, расизъмъ и религиозна или етническа умраза НЕ ще бъдатъ толерирани. Авторитетътъ на учителитъ и професоритъ ще бъде издигнатъ и тяхната независимостъ ще бъде гарантирана.

Науката и изкуствата ще получатъ специална и много щедра подкрепа отъ страна

на държавата, но отъ друга страна ще се избѣгва политизирането имъ или поставянето имъ въ служба на идеология, доктрина и политическа партия. Всички страни на спорта ще бъдатъ подкрепяни и насърчавани отъ държавата и ще се направи всичко възможно щото всѣки български младежъ или девойка да достигне пълно развитие на талантитъ си. Държава, народъ, общество и нация ще бъдатъ единни и недѣлими.

"Борба", бр. 3, октомври 1987 г.

VI ВЪТРЕШНО УСТРОЙСТВО НА БЪЛГАРИЯ:

РЕЖИМЪ, ДЪРЖАВНИ ОРГАНИ И ИНСТИТУЦИИ,

ОСНОВНИ ЗАКОНИ, ПРАВА, СВОБОДИ И ЗАДЪЛЖЕНИЯ

Необходимостта да се очертае вътрешния редъ на утрешна България е проблемъ, който заслужава обширенъ предговоръ, подробно разискване, обзоръ на възможности и обосноваване на становища. Тъй като това е невъзможно въ рамките на настоящата програма, ще се опитаме да набележимъ поне важнитъ и решителни моменти на новия свободенъ режимъ.

Съобразно съ отношението ни къмъ Търновската конституция като единствения върховенъ законъ останалъ въ сила за страната и нейнитъ граждани, ние сяко отчитаме настѣпилитъ измѣнения въ битието и съзнанието на българина. Тъзи промѣни въроятно ще наложатъ съответно признание и потвърждение. Между тяхъ ся въпроситъ за монархическо или републиканско устройство, еднокамарния парламентъ и правителство отговорно нему, както и включването на гаранции, които ще ограничатъ противодържавната дейностъ на бъдещи гробокопачи на България, отъ рода на сегашнитъ управници. Сяко ще бъдатъ отчетени порастналитъ надежди и очаквания на народа ни въ връзка съ неговото социално устройство. Решенията ще бъдатъ взети въ резултатъ на свикването на Великото Народно Събрание за приемане измѣнения и допълнения къмъ Търновската конституция при първа възможностъ за свободна изява и политически животъ. Отъ самото начало на новия режимъ БНФ ще направи всичко възможно да възстанови Търновската конституция и да работи за свикването на Великото Народно Събрание съобразно постановленията на Конституцията. Отъ тамъ нататкъ народа ще си каже думата и неговитъ пълномощници въ събранието ще решатъ съдбинитъ на нова България.

Първитъ избори ще трѣбва да се проведатъ съобразно Търновската конституция и въ тяхъ ще иматъ право на участие всички групи и лица, чиито права ся осигурени въ нея. Затова и първоначалния български режимъ ще има легитименъ, а не революционенъ характеръ и ще бъде признатъ като таквъ отъ народа ни.

Становището ни, че Търновската конституция трѣбва да се приеме като основа за начина, по който народа ни свободно ще изрази волята си, обаче, въ никой случай не значи безусловното възстановяване на старата форма на управление. Конституцията ще послужи като законна основа за установяване на началнитъ стѣпки на новото управление и то главно за да се осигури нормално функциониране на държавнитъ органи до свикване на Великото Народно Събрание, което ще реши какви промѣни или допълнения ся необходими, включително приемането на съвършенно нова конституция.

Не ще и дума, че обстоятелствата при които ще настѣпи Освобождението ни ще диктуватъ до голяма степенъ гладкото и хармонично продължаване на българскитъ традиции, или замѣстването имъ съ непредвидими за сега форми и методи на действие. Безъ да се опитваме да играемъ ролята на ясновидци ще подчертаемъ, че настоящата дискусия има за целъ да изясни становищата на Б. Н. Ф. и нашето разискване по необходимостъ предпоставя идеални обстоятелства.

Следъ толкова претърпѣни сътресения, унижения, нещастия и години на безправие, ние не се съмняваме, че народа ни ще избере демократиченъ режимъ като единствена алтернатива на безправие и терора. Рамките на демокрацията, формата и характера на нейнитъ представителни органи, както и необходимостта отъ известни ограничения и уговорки при прилагането на демократичнитъ начала: това ще бъдатъ главнитъ въпроси за разискване и бъдещитъ политически организации ще се различаватъ една отъ друга изключително по отношението си къмъ така набелязанитъ проблеми, приемайки обаче безпрекословно демократичното начало като единствено възможната система за хармонично съществуване.

Поне въ началния етапъ на свободното ни развитие, тази демокрация не ще бъде пълна, нито абсолютна. БНФ е противокommunistическа организация, посвѣтила сяще-

ствуванието си въ името на свободата на българитъ и не ще се примири със съществуването на комунизма въ България като организирана сила. Ние сме също противъ партии, доктрини и схващания, които иматъ расистки характеръ или идеология, или които проповѣдватъ умира на национално-етническа, религиозна, социална, или класова основа. Ние изповѣдаме привързаността си къмъ идеитъ на демокрацията, прогласени съ документитъ на Американската и Френската революции отъ 18-тия вѣкъ, но ще трѣбва да направимъ изключение за партии и организации, чиято целъ е сиването на самитъ устои на държавно устройство. Идеи и схващания, които се различаватъ отъ нашитъ се толериратъ, тъй като това е едно отъ основнитъ изисквания на демокрацията, но прилагането на тоталитарни или насилствени системи на управление на практика която води до безправие, тероръ и липса на всички свободи, не може и нѣма да бжде търпяно.

Отъ различнитъ форми на демократично устройство познати ни въ момента, смѣтаме че най-подходящата за страната ни би била тази практикувана въ скандинавскитъ страни и Холандия. На българина може би нѣма да допадне близко до абсолютната политическа и стопанска свобода, която обуславя американската демокрация, нито сигурно формалнитъ гаранции и начинъ на управление на т.н. "азиатска" система на демокрация, практикувана въ Индия, Сингапуръ и Сри Ланка /Цейлонъ/. Отъ друга страна желанието на преди деветосептемврийскитъ ни правителства да насочатъ развитието на страната по подобие на парламентарнитъ режими въ Франция и Германия /преди Хитлеръ/ е може би още по популяренъ всрѣдъ нашия народъ. Следвоеннитъ режими на Франция и Германия сж еволюирали повече къмъ английската и американската системи и възможно е тѣхния моделъ да бжде избранъ на ново отъ народа ни.

Предпочитанието ни на режими отъ рода на тѣзи въ скандинавскитъ страни се дължи на нашия политически реализъмъ, който поставя резултати и ефективностъ преди доктрини и идеология. България е малка страна, каквито сж и странитъ въ Скандинавия и Холандия, ние имаме славно минало /сходно съ споменатитъ и племенната паметъ на шведи и холандци/, което гарантира спокойствие и сигурностъ и нашиятъ народъ е също толкова работливъ и упоритъ като тѣхнитъ народи. България бже по ско-

ро предимно земеделска страна, а известно е, че Швеция, Дания и Холандия сж добри примѣри за страни, които осигуриха хармоничното и безопасно преминаване отъ агркултура къмъ индустриализация. Норвежци и датчани сж поне толкова скептични, колкото и срѣдния българинъ и егалитарното начало е достатъчно добре проникнало между съвременнитъ скандинавци за да се доближи до традиционния популизъмъ на нашия народъ.

Факта, че Скандинавскитъ страни, както и Холандия сж щастливо функциониращи монархии е може би значителенъ, но отъ голяма важностъ е обстоятелството, че тѣзи страни се управляватъ отъ социалъ демократиченъ /даже когато има смѣна на правителства подъ други имена, режима и основнитъ негови начала и придобивки оставатъ непромѣнени/, които сж съумѣли да притяжатъ социалнитъ противорѣчия и да премахнатъ жилото на комунизма по най добрия и ефикасенъ начинъ: чрезъ създаване на равноправни и свободни отношения между членоветъ на обществото, осигуряване на граждански права и внедряване на практика даже марксистко-социалистически разбирания за постигане на социаленъ редъ и хармония. Високия стандартъ на животъ с самозадоволяващитъ имъ се стопанства сж друга важна черта, която заслужава внимание.

Ако народа ни избере монархия отново, явно ще бжде, че нейната функция ще бжде ограничена, по подобие на горе изброенитъ страни. Но подобни режими биха функционирали отлично и при републиканско управление, което би запазило параднитъ, показни и символични моменти на върховното управление както въ Австрия, Германия и Финландия, за председателя на републиката, докато фактическата властъ ще принадлежи на партията имаща мнозинство въ парламента.

Еднокамарната система на представителство позната въ Скандинавия не трѣбва да бжде фетишъ. Не би било зле да се експериментира съ директно избранъ председател на републиката /при липса на монархъ/ който да има по-голяма властъ въ рѣцетъ си и който да бжде и фактическия управителъ на страната, докато парламента да бжде избираенъ отдѣлно отъ него /САЩ, Франция, Англия/. Трудността тукъ е въ създаването и оформянето, както и въ окончателното приемане отъ народа ни само на две главни партии, което би изисквало мажоритарна система на гласуване. Твърде е въз-

можно обаче, че една засилена власт на председателя на републиката би допаднала повече на нашия народ от колкото формален държавен глава и м-ръ председател отговорен пръко предъ парламента.

Голъмия въпросъ е не формата на управлението, а по-скоро гаранциитъ за свободно и демократично развитие. Отъ тамъ ще бжде и избора на най-подходящата система на управление: тази, която ще даде на народн ни това което иска и му е необходимо. БНФ застапва становището, че малкото вече създали се политически традиции въ България се нуждаятъ отъ подкрѣпа и отъ възможностъ да проявятъ жизнеността си. Народно събрание, избираемо по пропорционална система, въ което биха участвували само партии, които сж популярни всрѣдъ народа /като напримъръ тѣзи получили поне 10% отъ всички гласове въ страната, или мнозинството отъ гласоветъ въ своя избирателенъ окръгъ/ и което да излъчи министъръ-председателъ и изпълнителна властъ, е система позната намъ - съ изключение на ограничението по отношение на минималния брой гласове за участие въ парламента - и която функционираше съ по-голѣмъ или помалкъ успѣхъ отъ 1879 до 1934 год. Като алтернатива може да се помисли за американо-френската модерна система съ отдѣлни избори за парламентъ и държавенъ глава.

При всички случаи трѣбва да се помисли и реши за осигуряване на основнитъ права и свободи на гражданитъ, както и да се даде възможностъ за израстване на силно и модерно развито стопанство. Това би довело до хармонични, честни и равноправни обществени отношения: единствената гаранция противъ насилие, произволъ и комунизъмъ. За нещастие предивоенния режимъ въ България не можа да осигури на управляванитъ всичко това отъ което се нуждаеха. Причинитъ бѣха многобройни, но частъ отъ тѣхъ сжш така и органични, сиречъ залегнали въ основнитъ закони на страната. Избѣгването имъ въ нова България е не само възможно и желателно, но то е и крайно необходимо. Тогавъ не бихме стигнали до положението да разрешаваме политическитъ си проблеми съ насилствени методи, да сваляме правителства съ преврати, да убиваме министритъ си и да търсимъ подкрепа отъ вънъ за постигане на политически цели.

Раздѣлението на властитъ е вече доказанъ методъ за избѣгване на крайности и постигане на хармоничностъ. Това не бѣ опитвано въ стара България, където властъ-

та бѣше съсредоточена по традиция въ едни и сжщи рѣце /колкото и чисти да бѣха въ началото, политическия императивъ на корупцията евентуално ги замърси и изкаля: Стамболовъ, Стамболийски и понѣкога монарха сж добри примѣри/. Ако не можемъ постигна съгласие относно раздѣлянето на изпълнителната и законодателна власти/ за да стане това трѣбва президента/ монарха главно да управлява, а парламента главно да законодателствува/, необходимо е да обърнемъ внимание на три важни гаранции за постигане на вътрешенъ миръ и хармония, както и за тѣхното гарантиране. Тѣ сж: мѣстна автономия, независимъ сѣдийски апаратъ и изграждане на постояненъ и несмѣняемъ държавенъ апаратъ, включително армията.

Нѣма нищо лошо, нито опасно въ това да се даде възможностъ на нашия народъ да реши мѣстнитъ въпроси - по мѣста. Отъ друга страна засилването на самоуправлението ще бжде въ течение на врѣмето една здрава и пълнокрѣвна гаранция за запазването на гражданскитъ права и свободи. Функциитъ на законодателство, училищни настоятелства, благоустройство, водоснабдяване и канализация, мѣстна полиция, органи за сигурностъ, разпредѣляне и установяване на норми за експлоатация на земя и други ресурси, съ изключение на тѣзи отъ националенъ характеръ, които ще бждатъ държавенъ монополъ: всички тѣзи задачи могатъ и трѣбва да се решаватъ на мѣстна почва, а не отъ София, или чрезъ назначени бюрократи и функционери. Такава система сжш ще привлече най-доброто въ селището, околията или окръга на работа и ще намали стремежа на политически амбициознитъ да съсредоточаватъ усилията си изключително въ столицата. Нѣма нужда кметове, околийски или окръжни управители да се назначаватъ, когато може да бждатъ избираеми. Сжшшто важи за всички функционери по мѣста, чиято работа има политически характеръ, а не е отъ техническо естество.

Даже да се реши, че изпълнителната и законодателна властъ ще принадлежатъ на сѣдитъ органи, ние намираме за много важно, щото сѣдийския и прокурорски апаратъ да се превърне въ независима властъ и въ система, която да бжде въ състояние да оказва съпротива и да умѣе даже да саботира опититъ на изпълнителната, законодателната и мѣстната властъ да иззематъ и съсредоточатъ цѣлокупната властъ въ рѣцетъ си. Сѣдитъ могатъ да бждатъ избираеми, или назначавани, но веднажъ заели поста

си да не могат да бъдат уволнявани или замъстени освен в крайни, или съвсем специални случаи. Системата на съдийството: нисши/мъстни съдии, апелативни и върховни съдии може да се запази, или измъни незначително. Прибавянето на съдебни съветници от сърдата на мъстни лица е обаче повече от желателно.

Подобни съображения важат и за държавния апарат, който ще бъде значително намален, тъй като повечето негови функции ще бъдат иззети от мъстните органи на самоуправление. Неизбежният политически характер на известните назначения ще бъде уравновесен с създаването на система на несъмняемост на повечето висши и средни служители, освен при случай на корупция или явна некадърност и то по установен ред. Това ще създаде здрав и стегнат апарат от държавни чиновници, които чувствуват си сигурни в службите си ще бъдат в състояние да противостоят на очакваните попълзновения от страна на управляващите да подчинят държавния апарат за свои цели. Това важи и за командването на армията. Тъй като войската ще бъде значително намалена -- както по отношение на командния състав в момента, така в сравнение с числото и в миналото -- тя ще бъде строго професионална по характер

бойка и готова да служи на народа си, но и отговорни за действията си пред законите и тъзи, чиято задача е да бъдат за спазването им.

Предлаганите от нас мърки и устройство имат за единствена цел осигуряването на българския народ спокойствие, хармоничен и мирен живот. За неговото постигане е необходимо да има общонародно съгласие относно основните права и свободи, които българските граждани ще притежават. Човешките права и свободи включват правото на съществуване, живот, свобода и всестранно развитие, неограничавано от държавата. Гражданските права ще бъдат гарантирани на всеки, който живее в България независимо от неговия национален, етнически, религиозен, расов и социален произход. Индивидуалните права включват свобода на движение, избор на работа, място за живот, място на установяване в България или в чужбина -- свобода на събрания, организиране печат и издателства, религия, демонстрации, свободна съвест, избор на мъстни и национални представители, както и всички други права, свободи и преимущества, които българите ще заделят за себе си, отричайки ги само на тъзи, които не ги приемат за всички.

"Борба", бр. 1, януари 1993 г.

Опит за реставриране на комунизма в България!

Д-р Иван Дочев Почетен председател на Б.Н.Ф.

Каква гръшка, къде и от кого б е направена, е въпроса на който днес българският народ търси отговор, в връзка с случилото се: проиграване изборната победа от Октомври 1991 год., падане от власт на Правителството на С.Д.С. и съставяне ново Правителство от проф. Беров, което поведе една политика, която е фактически опит за реставриране комунизма в България.

Българският народ обезправен, смазан от кървавия комунистически терор и хвърлен да живее в неопишуема мизерия след 9.9.1944 г. през цялото време на комунистическия режим, б е крепен и преживя страданията само поради неугасващата надежда, която таеше в сърцето си, че никои сатрапически режим не е бил вечен и че скоро ще дойде денят, когато комунистическия режим ще пропадне и отново свободата и демокрацията в нашата страна ще бъдат възстановени, така както б е преди окупацията от червената армия.

Когато в 1989 год. комунистическия диктатор Тодор Живков б е свален и поставен под арест, народът ни посрещна това като "началото на края" на комунистическия режим. По късно, когато Младенов и Луканов б еха принудени да подадат оставка и станаха изборит през 1990 година народа вид в това логичното последиствие от началото турено в 1989 г. и надеждата за скорошно проваляне на комунистическия режим, от мечта да се пре-

обърне в утрешна реалност.

През изборит в 1991 год. в които Б.Н.Ф. взе най-активно участие с своя делегация, въпреки заплахит и всички мърки от страна на комунистите, които все още държаха властта, нашият народ преодоля страха от последиствията, намъри сили, и излезе масово в изборит да гласува за опозицията -- СДС. Комунистите едва можаха да вземат 30 % от гласовете. Тъй като, обаче, се б еха явили много малки партии, които участваха в изборит и откъснаха гласове от СДС, наложи се, за да се осигури болшинство в Народното Събрание, да се направи коалиция с Движението за Пъра и Свобода на турското малцинство в страната и б е съставено първото НЕ-комунистическо Правителство, след 47 години, с Министър Председател Филип Димитров. Нашият народ посрещна победата с възторг. Хората масово излезоха по улицит на градове и села да манифестират подкрепата си за новото правителство.

Навсякъде се състояха грандиозни събрания, НАРОДЪТ ЛИКОВАШЕ. Мечтата стана реалност! Комунистическия режим б е свален! Пътът за изграждане на свободна и демократична България б е открит!

Но...? Каква гръшка, къде и от кого б е направена?

Очакванията, че Правителството на СДС ще поеме управлението и с твърда "ръка" ще проведе своята политика, не се оправдаха. Върата, че новото правителство

ще се справи бързо с комунистите, не се потвърди. Правителството пристъпи много бавно и плахо към изпълнение на задачата, която му бѣ възложена с мандата, който народа му даде.

Не бѣха веднага подведени подь отговорностъ, арестувани и изправени предь сѣда за наказание, престѣпниците виновни за избиванията, затворитѣ, лагеритѣ, терора и пр., на който нашиятъ народъ бѣше жертва презъ цѣлото време на комунистическия режимъ. Обратното, престѣпниците, комунистически величия, бѣха оставени необезпокоявани да заематъ мѣста въ Народното Събрание, да продължаватъ да стоятъ на високи държавни служби и да живѣятъ въ разкошнитѣ вили, които си построиха съ злоупотѣбени отъ държавата сръдства.

Не се възха бързи мѣрки за да не се позволи на комунистическия величия или на тѣхни роднини да изнесатъ откраднатитѣ народни сръдства въ чужбина и тамъ да отворятъ свои бизнеси. Нѣщо повече. Не се предприеха мѣрки дори срещу тия комунисти, които въ Бѣлгари започнаха търговия съ крадени отъ държавата сръдства, натрупаха капитали и вече почнаха да контролиратъ и държавната икономика.

Не бѣха веднага уволнени отъ служба всички комунистически номенклатурчици, а бѣха оставени на ръководни мѣста и се допусна тѣ, пакъ сѣшитѣ, да разпореждатъ въ държавата.

Не е възможно да се направи втора стѣпка, вземането на успѣшни мѣрки и прокарването на закони, които да гарантиратъ промѣната и подобрението, преди да се направи първата стѣпка – отстраняването на комунистите, които ще бѣдатъ пречка да се извърши промѣната и подобрението.

Гръшка, голѣма политическа грѣшка, която създаде впечатлението, че правителството на СДС, или не е компетентно, или нѣма куражъ и сила, да се наложи, и ... комунистите, които бѣха смъртно уплашени следъ като загубиха изборитѣ, почнаха да се "окопитватъ" и преорганизираватъ. И послѣдствията не закъснѣха.

Политическитѣ събития, които въ последнитѣ нѣколко години се развиваха въ Източно Европейскитѣ страни и въ самата Съветска Русия, където комунизма катастрофира, накара много български комунисти, опортюнисти и карьеристи, да побързатъ да се "презастраховатъ". Много такива декларираха, че сѣ разочаровани и че се приобичаватъ къмъ опозицията. Между тѣхъ бѣ и

самия днешенъ президентъ на Бѣлгари. Съ листата на СДС нѣкои отъ тѣзи, "разочаровани" довчерашни комунисти бѣха избрани за Народни Представители. Благодарение подкрепата на СДС – Желевъ бѣ избранъ за Президентъ. Но... щомъ се видя – че правителството на СДС нѣма да вземе мѣрки за да наложи, "отлива" започна: Първъ "заби ножъ" въ гърба на СДС водача на турската партия Доганъ. "Разочарованитѣ" комунисти се прибраха въ "лагера", отъ който дойдоха въ опозицията. Съ благословията на президента се извърши "превратъ". Гласува се недоувѣрие на Правителството на СДС и се състави Правителството на Беровъ, личенъ съветникъ и доувѣрено лице на президента.

Това, което стана, като се почне отъ Доганъ и се свърши до Желевъ, бѣше нищо друго освенъ предателство спрѣмо бѣлгарския народъ !

Когато въ една демократична страна /Желевъ и Беровъ разправятъ, че Бѣлгари е демократична страна/ стане това, което се случи въ Родината, въпроса се предлага на народа да си каже думата и реши какво одобрява и какво не, което значи НОВИ ИЗБОРИ! Желевъ, Беровъ и тѣхнитѣ подрѣжници въ Народното Събрание не даватъ и дума да се изкаже за нови избори, защото тѣ знаятъ какво мисли за тѣхъ народа и какви ще бѣдатъ резултатитѣ. Тѣ, обаче, не могатъ да отлагатъ въпроса за дълго – нови избори се налагатъ и ще станатъ – народа нѣма да позволи да му се наложи едно прокомунистическо правителство противъ неговата воля. Нѣма я Червената Армия, която да окупира страната и наложи Московско правителство, така както стана на 9. септемврий 1944 година.

Ние вѣрваме, че опозицията, С.Д.С. и всички противници на комунистите сѣ получили добъръ урокъ отъ това, което се случи и следъ новитѣ избори грѣшката нѣма да се повтори.

Всички цивилизовани страни въ свѣта отнѣматъ гражданскитѣ права на престѣпници за опредѣлено време или завинаги...

Обявяване незаконността на кървавия деветосептемврийски превратъ и възстановяването на Търновската Конституция сѣ основата за едно демократично развитие на Бѣлгари.

НА БОРБА ... ЗА СПАСЯВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Д-ръ Иванъ Дчевъ Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Българскиятъ народъ бѣше измаменъ и продаденъ,

комунистѣтъ протѣгатъ рѣже отново да заграбятъ властѣта, ние зовемъ
НА БОРБА ЗА СПАСЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ !

Формалното разпадане на комунистическия режимъ въ България датира отъ 10 Ноември 1989 година, когато Тодоръ Живковъ бѣше сваленъ отъ властъ и започна масовия "отливъ" отъ редоветъ на комунистическата партия. Много хора, които до тогава бѣха членове на партията или кооперираха съ комунистѣтъ, декларираха, че противъ волята имъ сж били принудени да членуватъ или сътрудничатъ и се присъединиха къмъ антикомунистическата опозиция - С.Д.С. Между тѣхъ бѣха и самия днешенъ президентъ Желю Желевъ и много отъ депутатѣтъ отъ недавна формираната парламентарна група на Луджевъ.

Знае се, и това е вѣрно, че презъ време на комунистическия режимъ, въ България и въ другитъ страни, хората сж били принуждавани, противъ волята имъ, да коопериратъ съ комунистѣтъ, да станатъ членове на партията имъ и служатъ на режима, така че декларацията на отказващитъ се отъ комунизма и приобщаващитъ се къмъ СДС довчераши членове на комунистическата партия се прие за искрена, тѣ намѣриха радушенъ приемъ и имъ се даде дори възможността да заематъ ръководни постове, както стана съ Желю Желевъ, който зае поста председателъ на СДС. При изборитъ въ 1990 година за Велико Народно Събрание, много отъ тия, присъединили се къмъ опозицията бивши комунисти, бѣха избрани за депутати съ листата на СДС. Между тѣхъ бѣше и Желю Желевъ. Това Велико Народно Събрание, въ което комунистѣтъ имаха болшинство, прие, фактически наложи, тѣй като опозицията се обяви противъ и напусна събранието, една Конституция, която не донесе нищо ново, обратното, преосигури възможността на комунистѣтъ да продължаватъ да контролиратъ страната.

Опозицията /СДС/, въ която влѣзе като равноправенъ членъ и Българскиятъ Демократически Форумъ, предприе мѣрки за организирането си и подготвяване за участие, успѣшно, въ предстоящитъ избори за Обикновено Народно Събрание, които станаха презъ Октомври 1991 год., когато СДС спечели победа надъ комунизма. Ние най-активно участвувахме въ тия избори. Състави се първото НЕ-комунистическо правителство следъ 9 Септември 1944 год. Народътъ ни и ние, посреднахме победата съ радостъ и надежда, че се слага начало за изграждането на една свободна и демокра-

тична България.

Като кандидати на опозицията, съ листата на СДС, бѣха избрани за депутати въ Обикновеното Народно Събрание, презъ изборитъ въ 1991 г., и Луджевъ, и депутатѣтъ отъ неговата сегашна парламентарна група, а като кандидатъ на СДС въ Януарий 1992 бѣ избранъ Желю Желевъ за президентъ.

Уви... поради слаби познания на политикитъ пжтица на комунистѣтъ за заграбване на властѣта, противъ волята на народа, /тѣ иматъ специална тренировка за това/ не бѣ взето подъ внимание, че комунистѣтъ може би тайно да сж подготвили конспирация, въ случай че загубятъ изборитъ да миниратъ и провалятъ евентуално не-комунистическо правителство, ако се състави такава и да се върнатъ на властъ, не се взѣха мѣрки да се предотврати тази възможностъ.

Преди края на 1992 година истината бѣсна. Стана ясно, че комунистѣтъ свое- временно сж инфилтрирали въ редоветъ на СДС свои хора /групата Луджевъ, Желевъ и неговия антуражъ/, които въ даления моментъ, отъ вътре, да нанесатъ ударъ, спомогнатъ за събарянето на правителството и подпомогнатъ комунистѣтъ да се върнатъ на властъ.

Нашиятъ народъ е билъ подлю измаменъ отъ тия инфилтрирани личности, представили се лъжливо за опозиционери отъ СДС, за да гласува за тѣхъ и после избрани вече, тѣ още по-подлю продадоха народа на комунистѣтъ.

Правителството на СДС, съ министъръ председателъ Филипъ Димитровъ, което пое властѣта следъ изборитъ въ 1991 год. предприе прокарването на редица закони за подобрене на икономиката, приватизацията, възстановяване частната собственостъ, връщане земята на селянитъ и пр., но тия закони не се прокараха напълно и не се постигна резултата, който се желаеше, тѣй като правителството срещна пречки отъ страна на президента !

Правителството на СДС предприе сяко стѣпки да се подведатъ подъ отговорностъ, изправятъ предъ съда и накажатъ престѣпникитъ отъ времето на комунистическия режимъ, които сж виновни за убийствата, терора, лагеритъ, затворитъ, ограбването на държавата, опустошаването на природата и икономическата катастрофа, много отъ които сж въ Народното Събрание или още заематъ високи държавни служби. Всички тѣзи стѣпки биваха блокирани отъ сящото мѣсто. Обясненията на президента Желевъ, че от-

каза му да одобри и позволи вземане на мърки срещу престъпниците е въпреки противоречие на някаква си политика за "Национално съгласие" абсолютно не може да се приеме и да го оправдае. Противното, това му поведение, покровителстване на престъпниците и пречене тъ да бъдат подведени под отговорност, съгласно законите на всяка една правова и демократична държава /нали Желев твърди, че България е правова и демократична държава/ го прави съучастник в престъпленията и наказуем наравно с престъпниците.!

При една такава политическа атмосфера, която се "нажежаваше" с всеки изминал месец, се развива събитията в България през 1992 г. и преди края на годината дойде развързката – пристъпи се към провеждане конспиративния план на комунистите за заграбване отново на властта.

Партията на Доган оттегли подкрепата си, която до тогава даваше на правителството на Филип Димитров.

Група от двадесетина народни представители от СДС на чело с Луджев напущаха опозицията и минаха на страната на комунистите.

Съгласно условията на президента Желю Желев и под негова дирижировка бѣ извършен превратъ. Правителството на СДС бѣ отстранено и следъ нѣколко възлагания на единъ или другъ да състави ново правителство, съ целъ да се хвърли "прахъ" въ очитъ на народа и той да бѣде заблуденъ, че се действува по демократиченъ начинъ, президентътъ назначи ново правителство съ министъръ председателъ Любенъ Беровъ, неговъ личенъ идеенъ приятелъ марксистъ.

Правителството на Беровъ веднага получи ентусиазирана подкрепа отъ комунистите.

Първата грижа на Беровото правителство бѣше да уволни назначенитъ отъ СДС администратори и висши чиновници, не комунисти, и да ги замѣни съ комунисти. После бързо се взѣха мѣрки да се осигури на комунистите, съ ограбенитъ отъ държавата пари презъ режима имъ, да закупятъ продаванитъ се държавни имоти и да почнатъ бизнеси. Не се забрави, разбира се, да се даде гаранция на живущитъ въ разкошни вили комунисти, построени за смѣтка на народа и държавата, че тѣ нѣма да бѣдатъ обезпокоявани и ще продължатъ да си живѣятъ въ охолство и сѣщо, че комунистите, които сѣ на държавни служби, нѣма да бѣдатъ смѣнени.

Първата фаза на преврата за реставрация на комунизма, подъ друго име, но съ сѣщитъ хора, бѣ завършена. Вратата бѣ отворена за комунистите да заграбятъ отново властта. Жертвитъ отъ миналото, жертвитъ на комунистическия режимъ: близкитъ на избититъ, тия които гниха по лагери и затвори, тия които живѣха 47 години въ без-

правие, гладъ и мизерия, подъ гнета на единъ кървавъ тероръ, на тѣхъ, грамадната частъ отъ българския народъ, които очакваха възмездие, правосѣдие, подобрене, справедливостъ, свобода и демокрация, на тѣхъ, вмѣсто това, се сервира политиката на марксиста президентъ Желевъ, за "Национално съгласие". Всичко това дешифрирано значи – покриване на комунистите за извършенитъ престѣпления презъ режима имъ и трасиране пътя за реставрация на комунизма. На всичко отгоре, съ едно неописуемо нахалство, се казва на нация народъ, че той не бѣва да се страхува отъ провеждане политиката на президента Желевъ – трѣбва да се успокои, да не протестира и да чака да види края.

"Наистина" народа ни нѣма защо да се страхува, както му препорѣчватъ хората на Желевъ, тъй като нищо по лошо отъ това което го сполетя на 9 Септемврий 1944 година, нѣма да го сполети – ще бѣде сѣщото, само името ще бѣде друго !

Презъ Септемврий 1993 г., за конгреса на Българския Демократически Форумъ делегацията отъ Б.Н.Ф. отиде въ България. Тамъ на мѣсто ние се информирахме, видѣхме и констатирахме, че всичко казано погоре, за положението въ България, е истина. Ние бѣхме потресени, обаче, като научихме отъ публикувани писма на нѣкои Народни представители, за доклада на Специалната Парламентарна Комисия, назначена да провѣри изборитъ станали презъ 1990 г. за Велико Народно Събрание. Съгласно този докладъ най-малко 50 % отъ протоколитъ на изборнитъ бюра се установява, че сѣ нелегитимни. Това означава, че избраното Велико Народно Събрание сѣщо е нелегитимно, конституцията, която това събрание гласува и прие е нелегитимна и избора на президентъ, станалъ съгласно тая нелегитимна конституция, и той е нелегитименъ. Фактически значи днесъ България се управлява отъ личности, които нѣматъ легитимно право да бѣдатъ управници на страната и които не се ползватъ съ довѣрието на народа.

При това положение нѣма друго решение освенъ това, което ние прокламирахме като наше становище когато бѣхме въ България – Септемврий 1993 година.

Президентътъ Желевъ и правителството на Беровъ трѣбва незабавно да подадатъ оставката си.

Народното Събрание трѣбва да се разтури и въ най-късия възможенъ срокъ да се проведатъ нови избори.

Изправени предъ неизбежното скорашно провеждане на нови избори, поставя се въпроса за единение на всички анти-комунистически сили и излизането въ изборитъ съ една единна листа срещу тая на комунистите и тѣхнитъ съдружници. Само така може да се спечелятъ изборитъ и да се спре ре-

да се спечелят изборите и да се спре реставрацията на комунизма. Само съ спечелването на изборите от анти-комунистическата опозиция може да се подсури утрешното демократизиране на страната, подобрене на икономиката и разрешаване на всички проблеми, от които зависи доброто бъдеще на нашия народъ.

Ние отправяме апелъ къмъ всички партии и групи за единение. Въ тоя решителен моментъ не може да има извинение нито оправдание, за когото и да било, който е патриотъ и родолюбецъ, който е за свобода и демокрация, който е анти-комунистъ поради нъкакви различия или лични съображения да не се приобщи къмъ обединената опозиция, а излъзе въ изборите съ отдълна листа и цели гласове, което фактически ще е подкрепа на комунистите.

Ние зовемъ всички на борба ЗА СПАСЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ !

Б. Р. Презъ 1993 г. въ бр. 1 и презъ 1994 г. сжщо въ бр. 1 на сп. "Борба" д-ръ Иванъ Дочевъ (тогава почетенъ председател на БНФ) публикува два изключителни по политическа наблюдателност и прозорливостъ статии – "Опитъ за реставрация на комунизма въ България" и "На борба... за спасяване на България", които характеризиратъ безпогрешно изминатия следъ 1989 г. пътъ на България къмъ промѣна.

Днесъ, 15 години следъ това, тѣ не сж загубили значимостта си и ст още по-голѣма сила зоватъ: НА БОРБА за демократичното развитие на България.

Ведно съ тѣхъ помѣстваме и два материала (отпечатани въ "Борба" по сжщото време), изпратени отъ България, които иматъ отношение къмъ промѣните и засѣгащи очакванията на българския народъ следъ падането на тоталната комунистическа власт и действителността.

"Борба", бр. 1, януари 1993 г.

БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА

Сюзътъ на Българскитъ Национални Легиони е патриотична организация, създадена спонтанно отъ българската национална младежъ въ началото на 30-тъ години.

Първиятъ ѝ конгресъ се свиква презъ 1931 г., когато фигуративно казано, бѣше периода, презъ който, "министрите се страхуваха отъ прокурорите" т. е. когато въ България имаше конституционно регламентиранъ правовъ редъ и страната се управляваше точно споредъ законите. По време, това съвпада съ свѣтовната икономическа криза. Икономическиятъ и политически животъ въ страната се характеризира съ относително спокойствие въ сравнение съ този въ, по-близки или по-далечни намъ страни. Индустрията излиза на свѣтовните пазари, а сръдното съсловие въ лицето на сръдно имотния земеделецъ, дребния търговецъ и занаятчия набира скоростъ. Такова развитие на обществения животъ не ползваше плановетъ на носителите на идеята за "класовата борба" и тѣ, чрезъ младия си отрядъ-комунистическия младежки сюзъ /Р.Е.М.С/ правеха всичко възможно да подкопаватъ стабилността на държавата. Ударите имъ бѣха насочени къмъ религиозните чувства, семейния битъ, вродената любовъ на българина къмъ миренъ трудъ и изопачаване на националните въздѣления. Съ дестабилизиращата си дейностъ, тѣ откъртваха дребни камъчета отъ огромната скала на нацията, които по

пята си ерозираха националното единство и вътрешенъ градивенъ трудъ на народа. Въ тѣхния арсеналъ на дестабилизираща дейностъ не на последно мѣсто се отдѣляше внимание и на последните за България отъ изхода на Първата свѣтовна война, които тѣ изпозуваха за побиване клинъ въ общественото съзнание.

Срещу тази надигаща се антибългарска комунистическа вълна се изправи въ цѣль рѣстъ националната българска младежъ, организирана въ Сюза на Българскитъ Национални Легиони. Въ негово лице тази младежъ, ратуваща за миренъ и спокоенъ трудъ и животъ, за осъществяване на националните идеали на българщината, намѣри фокуса въ който се пречупватъ вижданията и за бъдеща национално силна и социално справедлива България. Въ него тѣ виждаха и реалния борецъ противостоящъ на човѣконенавистната марксистическа идеология, който е въ състояние да се приобри срещу разпространяването и у насъ. Тѣзи младежи, тогава стотици, се превърнаха въ стотици хиляди преданни борци на идеологическия фронтъ срещу комунизма, организирани въ Сюзъ на Българскитъ Национални Легиони. Затова и тѣ дадоха най-много жертви още отъ първия денъ на установяване на комунистическата диктатура въ България следъ злополучния за Родината ни 9-ти септември 1944 год. Събитията развили се презъ последните 47

години доказаха, че борбата срещу комунизма започната през 30-те години от легионите не е била самоцел, а е била навременна и опредѣлено точна реакция за спасяване на Отееството ни от комунизма. Стотици и хиляди преданни на България синове и дъщери поеха трудния и тежък път на емигранти, като нито за момент не забравиха поробеното си от комунистите Отечество и от там, далеч от Родината водиха борбата за освобождението и.

Нелепи сж усилията на някои срѣди въ България да слагат знакъ за равенство между Съюза на Българските Национални Легиони и фашизма. С.Б.Н.Л. никога не е бил съгласител и е водил борбата срещу комунизма честно и съ достоинство. Даже и тогава, въ годините непосредствено преди Втората свѣтвна война, когато Молотовъ и Рибентропъ сключиха договора за поробването на Европа и фашизма съ комунизма си подадоха ръка, легионите съ удвоени усилия водѣха борбата срещу него докато самите комунисти го приветствуваха.

Фашизма като факт и система е сжщо антидемократичен и човѣконенадвистнически, както и комунизма. Легионите сж били винаги демократична национална организация изразител на патриотичните чувства на българския народъ. Безспорно въ своето историческо развитие някои от тяхните ръководители сж имали пристрастия, но поставени въ контекста на общите събития съпътстващи тези пристрастия, те не сж противо-

речили на националните интереси на България. Затова и първата емигрантска организация, образувана веднага след поробването на България от комунистите носи белезите и традициите на онази шепа ентузиастични младежи, които подѣха борбата срещу комунизма. Ето защо и днес Българският Национален Фронтъ съ седалище САЩ се бори и ще се бори срещу идеологията на комунизма. Затова и днес той се бори и ще се бори срещу реставраторските комунистически набѣзи въ България. Затова и днес Българският Национален Фронтъ се бори и ще се бори за установяване въ България на онзи демократичен правовъ редъ, който ще направи от посттоталитарна комунистическа България една:

национално единна и социално справедлива съвременна просперираща страна заемаща достойно мѣсто въ семейството на цивилизованите демократични европейски народи.

Ето защо Българският Национален Фронтъ съ всички сили и сръдства подпомага борбата на демократичните сили въ България.

Богъ е съ насъ !

Нашата кауза е права и тя ще победи!

България - октомври 1992 г.

Г.С. България

М ъ л ч а н и е !

(политическа недостатъчност или криворазбран прагматизъм)

Мълчи Съюза на Демократичните Сили. Мълчат партиите в коалиция. Мълчи Движението за Права и Свободи. Мълчи Българската Социалистическа партия. Мълчат партиите от Парламентарния Съюз за Социална Демокрация. Мълчат и множеството партии, организации, съюзи, движения и общности, нмащи парламентарно представителство. Доколкото мълчанието е нарушено отъйкой, гласът е толкова тихъ и немоощенъ, че едва се чува или е отправенъ безлично и на погръшенъ адресъ - или адреситъ отговарятъ: "Не е времето"! А времето безмилостно си отминава, като имъ показва, че момента е безвъзвратно пропуснатъ. Показателенъ въ това отношение е случаетъ съ "отвореното писмо", депозирано въ канцеларията на парламента презъ Октомврий 1992 г. въ Българската Дем. Конституционна партия. То е адресирано до председателя на парламента, народното представителство и е огласено отъ сръдствата за масова информация, но и до този моментъ е оставено безъ движение, дори не е счтено, че отгъора за получаването му въ такива случаи е задължителенъ, като елементаренъ актъ на уважение.

ЗА КАКВО СТАВА ДУМА ?

Седмото Велико Народно Събрание, а и грндесетъ и шестото обикновено, приоритетно, въ парламентарната си дейностъ, имаха за задача да възстановятъ правовия редъ, гражданскитъ и политически права на българския народъ, суверенитета, независимостта и националнитъ достоинства на страната, отнети презъ тоталитарно - комунистическото управление. Показателно е, че въ всички проекто-законои внесени за разглеждане и въ дветъ Народни събрания въ тази насока, а и въ приетитъ такива се говори за ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ. Не се говори за даване на народа граждански и политически права, каквито той е нмалъ. Не се говори за обявяване на България за суверенна и независима държава.

КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА ?

Че тъ съ съществували, надеждно охранявани отъ единъ демократиченъ основенъ законъ, че съ били ефективно действащи, че въ единъ моментъ отъ политическото развитие на нашата държава съ били отнети и атова по парламентаренъ пътъ се връщаме къмъ тѣхъ.

Основателно и разбираемо въ връзка съ тѣзи законодателни действия възникватъ нѣколко въпроса:

Отъ кой моментъ правовиятъ редъ въ България е билъ противоконституционно погазенъ ?

Отъ кой моментъ на българския народъ съ отнети гражданскитъ и политически права ?

Отъ кой моментъ България престава да бжде суверенно независима държава ?

Безъ колебание на тѣзи въпроси може да се отговори еднозначно:

Отъ момента въ края на Втората Свѣтовна война, когато България бже окупирана отъ съветската армия ! Тази окупация даде възможностъ на 9 Септемврий 1944 г. съветската агентурна мрежа съ тероръ и кръвъ да завземе властта и да установи комунистическо, антидемократично, диктаторско по съдържание и тоталитарно по форма управление.

Това предѣлно ясно се знае отъ всички. Повтарянето едвали допринася нѣкаква полза за вникване въ смисъла и съдържанието му. Но, то се оказва необходимо, защото по неговата същностъ, като бруталенъ противоконституционенъ актъ, извършенъ подъ закрилата и щикветъ на чужда окупационна военна сила мълчатъ всички. Мълчатъ и тѣзи, които трѣбва да го изяснятъ като демократи и строители на нова демократична България. Мълчатъ и тѣзи, които биха желали да се разграничатъ отъ последствията му за да добиятъ облика на демократи.

Мълчи парламентътъ ! Мълчи президентътъ ! Мълчи правителството !

Мълчатъ бивши и настоящи Народни представители, бивши и настоящи председатели на парламента, бивши и настоящи премиер-министъръ. Мълчатъ тѣзи, въ чиито ръце е възможността да го внесатъ за разглеждане въ висшия законодателенъ органъ, за да намъри своето справедливо решение по парламентаренъ пътъ.

КАКЪ ДА СЕ ОБЯСНИ ТОВА МЪЛЧАНИЕ ?

Или е политическа недостатъчностъ, или е неосъзнатъ прагматизъмъ !

ЗАЩО ?

Известно е, че 7-то Велико народно събрание и 36-тото обикновено, вмѣсто да

излъзатъ съ ясно и категорично становище за сжидността на деветосептемврийския превратъ 1944 година като антидемократиченъ и противоконституционенъ съ всички произтичащи отъ това правни последици, тѣ се зацѣлбаха въ лабиринта на законово коригиране на последицитѣ отъ този актъ. Практически по законодателенъ пътъ се премахватъ последицитѣ отъ единъ противоконституционенъ актъ, а самиятъ той остава въ правното пространство законодателно нерешенъ. **НАИСТИНА ПАРАДОКСЪ !**

Едва ли би имало сила, която би могла по парламентаренъ пътъ да премахне тѣзи последици, безъ преди това по сжидия пътъ да е премахнала причината за тѣхното появяване.

А, ПРЕМАХВАНЕ НА ПРИЧИНАТА БИ ОЗНАЧАВАЛО !

Тридесетъ и шестото Обикновено народно събрание /Великото е вече история/ на основание чл. 86 ал. 2 въ връзка съ чл. 81 ал. 2 и чл. 87 ал. 1 отъ фактически действащата конституция, да излъзе съ **ДЕКЛАРАЦИЯ** и вземе **РЕШЕНИЕ**, съ което да обяви **ПРЕВРАТА** на 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 год. за **НАСИЛСТВЕНЪ** противоконституционенъ извършенъ въ грубо нарушаване разпоредбитѣ на действащата по време конституция и всички последващи го актове за **НИЩОЖНИ**. Така, действайки по този пътъ, парламента като изразителъ на представитѣ въ него политически сили, ще докаже, че действа въ посока опредѣлена му отъ избирателитѣ. Тя е само една ! Разграждане и смѣна на тоталитарно-комунистическата система съ демократична, такава, каквато е била до заграбване на властта отъ комунистѣ на 9 Септемврий 1944 г. За извършването на такава смѣна, огромна частъ отъ българския народъ даде доверието си на Съюза на Демократическитѣ Сили на 13 Октомврий 1991 г. Такива действияя той очакваше отъ своитѣ избраници въ парламента, смѣли, радикални, а не законодателстване на "парче". Надеждитѣ му не се оправдаха. Какъ и защо, още е твърде рано да се преценява. Фактъ е, че следъ деветмесечни възможности за изчистване на този въпросъ, демократичнитѣ сили загубиха парламентарно мнозинство, респективно правителство. Откри се пътъ на неокомунистическата реставрация.

Днесъ сме пакъ предъ избори. Пакъ народътъ е поставенъ предъ дилемата: да гласува ли ? Нѣма ли да остане излъганъ ? За кого да гласува ? Ще бѣде ли изпълнено по-

ржението му. Въпроси, въпроси, въпроси, на които въ този моментъ е трудно да се даде отговоръ.

Тукъ е мѣстото да се доведе до знанието на политическитѣ сили въ България и становището на Българския Националенъ Фронтъ /инк./ съ седалище Чикаго - САЩ за акта на 9 Септемврий 1944 година и Търновската конституция, което становище не е отъ 10 Ноемврий 1989 г., а отъ основаването на организацията на 24 Декемврий 1947 година.

Въ чл. 3 отъ устава на БНФ приетъ на 28 XII 1948 г. е казано:

"а/ БНФ работи за освобождението на българския народъ и държава отъ насилническото комунистическо управление наложено съ акта на 9 Септемврий 1944 година.

б/ Води борба ведно съ българския народъ съ всички сръдства за премахване на незаконния и насилнически установенъ строй въ България следъ 9 IX.1944 год."

Това означава, че БНФ както и българския народъ свързватъ половинъ въковното тоталитарно-комунистическо господство въ България съ най-черната въ историята ни дата и съвсемъ естествено е да искатъ политическитѣ демократични сили представени въ парламента, приоритетно да поставятъ въпроса за обявяване извършения на тази дата кървавъ превратъ за противоконституционенъ.

БНФ застава твърдо задъ основнитѣ положения на предизборната програма на СДС, изложени отъ г-нъ Свѣтославъ Лучниковъ въ в. "Демокрация" отъ 25 Окт. 1993 год., но БНФ счита, че за осъществяването и сж абсолютни необходими институционни граници.

ВЪ КАКВО СЕ СЪСТОЯТЪ ТѢ ?

Въ Точка "е" на сжидия чл. 3 отъ устава на БНФ е записано:

"Признава Търновската конституция за основенъ законъ на Българската държава, оставащъ въ сила и днесъ, който осигурява на българския народъ едно управление основано на демократическитѣ начала и ще се бори за възстановяването на тази конституция".

Въ Възстановяването и БНФ вижда институционнитѣ граници за "преодоляване пораженията отъ комунизма".

Стига мълчание ! Стига политическа недостатъчностъ и криворазбранъ прагматизъмъ ! На борба за общъ фронтъ къмъ целта ! Българския народъ желае това ! Ние сме длъжни да се вслушаме !

Г.С.- България

Уважаеми читатели на сп. "Борба",

Целият този брой на "Борба" е фотокопие отъ подборки на материали, помѣствани въ списанието, на правописа, на който то е отпечатвано по това време. Молимъ, приежете го като символъ на победата!

Борбата продължава!

Отъ месецъ мартъ на 2010 г. до мартъ на далечната 1952 г. на миналия XX вѣкъ, когато въ Торонто – Канада, организацията на българските политически емигранти Български национален фронтъ, Инк. (БНФ, Инк.) издаде първия брой на печатния си органъ списание "Борба", ни глѣятъ точно 58 години.

Въ този периодъ отъ време рѣдовно или съ забава списанието е издавано последователно въ САЩ и България и разпространявано въ четиритѣ посоки на свѣта, кждето звучи българска речъ, **общо въ 187 книжки съ общъ тиражъ надъ 650 хиляди броя.**

Желанието на пионеритѣ издатели, станали изразители на читателския интересъ, е билъ не да правятъ кариера съ него и да печелятъ пари, а да държатъ будна националната съвестъ на българитѣ, живѣещи въ и извънъ пределитѣ на родината ни. Това тѣ постигатъ, като запознаватъ широката си читателска аудитория съ идеитѣ, програмата и принципитѣ, върху които е изградена антикомунистическата борба на политическата ни емиграция, отчетливо давайки становища за развитието на бждещата българска държава, освободена отъ комунистическото робство.

Днесъ, въ тази поредна 187-а книжка на "Борба" и брой първи за 2010 г., връщайки се назадъ въ времето на издаването на списанието, разлиствайки страницитѣ му, ние се впечатляваме отъ конструктивнитѣ планове на емигрантитѣ за развитието на следкомунистическа България, съ което желанието ни е да споделимъ и ангажираме вниманието на по-младото поколение.

Очакванията на всички патриотични, национално мислещи българи следъ акта на 10 ноември 1989 г., бѣха действия на правителствата за разкриване на 45-годишнитѣ углавни, финансови и стопански престѣпления на комуниститѣ, геноцида имъ надъ българския народъ и напѣнитѣ имъ да "подарятъ" суверенитета и независимостта на България на московскитѣ си господари. Отстраняване отъ коридоритѣ на властта на носителитѣ и сътрудницитѣ на репресивнитѣ органи на сигурността (зловещата Държавна сигурность) отъ органитѣ на прокуратурата, сжда и администрацията, не за отмищение, а за възмездие за извършенитѣ отъ тѣхъ беззакония и смразяващи съ жестокостта си безпричинни убийства.

Тѣ останаха само едно голѣмо очакване отъ народа и една голѣма лъжа отъ редуващитѣ се властници за голѣмата истина, че все още управляващитѣ комунистически структури, докогато сж въ властта, нѣма да допуснатъ разкриване на престѣпленията си. Ние сме убедени обаче, че "служинажътъ" на т.нар. демократични правителства е къмъ своя край. Истината и правдата за 45-тѣ години комунистическа власт е на пътъ да възтържествува съ възстановяване върховенството на закона, премахнато отъ червенитѣ дербеи.

Нека тукъ, отъ това мѣсто, кажемъ на управляващитѣ днесъ какво очакваме отъ тѣхъ.

Поне засега се оказва, че тѣ **решително, но отбирателно** се обявяватъ за възстановяване на законността и искатъ всички престѣпления, извършени отъ комунистическата власт за 45 години и отъ правителствата презъ последнитѣ 20 години, да бждатъ изправени предъ Темуга. Ние имъ вѣрваме, но се смущаваме отъ видимата селекция, която правятъ, глѣйки престѣпницитѣ на членове на управляващитѣ партии и близки на тѣхнитѣ водачи, и на останалитѣ. Такъвъ подборъ и отношение сж противоположни и едва ли допринасятъ за възстановяване на законността и утвърждаване авторитета на политически вече извоювали го личности.

Ние смѣтаме, че е време правителството, което бѣше избрано и съ нашитѣ гласове, да възстанови законността въ България и безъ колебания да започне да изпълнява програмата, която предизборно ни поднесе въ посока на борбата първо и основно – "предъ законитѣ всички да бждатъ равни" съ произлизащитѣ отъ това **неотменими** последици, което е фундаментътъ, върху който ще бжде изградена по-нататъшната правителствена политика, за решаване проблемитѣ на днешна и утрешна европейска България.

БОРБА

Коледно и новогодишно поздравление

отъ Президиума на Българския национален фронтъ, Инк.,
къмъ последователитѣ, съмишленицитѣ и симпатизантитѣ на идеитѣ
му, къмъ читателитѣ на сп. “Борба” и къмъ съотечественицитѣ ни

Скъпи сънародници,

Приемете нашитѣ най-добри пожелания за здраве и успѣхи
презъ настоящата 2010 г.

Дано Богъ помогне разпрѣснатиятъ по цѣлото земно кълбо
български народъ да се събере подъ единъ покривъ, подъ едно знаме
– знамето на демокрацията, и съ общи усилия изградимъ бждещето
на нашето Отечество България – днесъ и за вѣчни времена.

Нека мъдростъта на управницитѣ ни имъ помогне съ разумъ
да ни водятъ къмъ миръ, законность и напредѣкъ.

Нека най-после истината, правдата и справедливостъта възтър-
жествуватъ въ многострадалната ни Родина. На тѣхъ Български-
ятъ национален фронтъ посвети шестдесетъ и петъ годишната
си борба. Безъ тѣхното върховенство животътъ ни е обреченъ
на духовна и материална нищета.

Нека нашата матковина най-после се освободи отъ остатѣ-
цитѣ на човѣконенавистния комунизъмъ, държалъ въ оковитѣ си
45 години българския народъ.

Нека Богъ бжде съ насъ въ справедливата ни борба.

Президиумъ на БНФ, Инк. – Чикаго, САЩ